

Slovenski dom

Leto IX. — Štev. 24 a

TEDNIK ZA POLITIČNA IN KULTURNA VPRAŠANJA

Sobota, 17. junija 1944

Velika sleparija

Da je Osvobodilna fronta s svojimi idejnim ter političnimi lažmi mogla zavesti toliko Slovencev, je vzrok naše politično življenje zadnjih 20 let, ko se je politika vrtela okoli lastnih, namesto okoli narodnih koristi. V takih prilikah in takih pojnih smo zajadrali v vojno in nove razmere, ki so bile tako nenavadne in razgibane, kakor še nikdar, in v katerih smo morali delati svojo prvo veliko politično skušnjo.

Ko je nastopila Osvobodilna fronta, so ljudje v svoji nepoučenosti in razočaranju nad prejšnjim političnim življenjem gledali v njej neko rešitev svojih težej, zlasti še, ker je Osvobodilna fronta tako na široko šarila in bobnala o »narodnem osvobodilnem boju«.

Osvobodilna fronta je v svojem triletnem obstoju šestokrat menjala svoj obraz, kakor je pač narekoval domači, posebno pa še zunanji politični položaj. Tako je Osvobodilna fronta postala najograbnejše in najbolj nemoralno politično gibanje, kar smo jih Slovenci sploh kdaj imeli. Naše ljudstvo se dobro spominja časov, ko so pripadniki komunistične »osvobodilne« vojske govorili, da se borijo za Jugoslavijo, da so »četniki«. Potem se je veter na mah obrnil in začeli so govoriti proti kralju in proti vsemu, kar je spominjalo na nekdanjo Jugoslavijo, bodisi v širšem ali ožjem smislu. Jugoslavija jim je postala psovka. Ko je prišel 8. september 1943, so zagnali velik krik o »združitvi« in o »amnestiji« vseh, ki so kakor koli delovali proti njim. Obljubljali so, da se ne bo nikomur nič zgodilo. Toda komunisti ne bi bili komunisti, če bi držali besedo, in dokaz za to so Grčarice, Kočevje, Mozeli, Ribnica, Vel. Lašče in drugi kraji, kjer so postrelili na stotine ljudi, za katere naj bi veljala na vsa usta obljubljena amnestija.

Osvobodilna fronta je svoje delo začela z geslom, da se bori proti okupatorju, to je proti savojški cesarski vojski. Danes imamo neizpodbitne dokaze, kako so komunisti s to vojsko sodelovali in se pogajali z njo. Borili so se proti njej samo z besedo, sicer so se je pa ogibali, da ji ne bi delali škode in si z njo ne skakali v lase. Tudi to je potrdil 8. september, ko so se komunisti in tako »zasovraženi« okupator združili in skupno pobijali naše ljudi in upustoševali kraje, ki so po srečnem naključju do tedaj ostali neprizadeti.

Komunistično govorjenje o »narodno osvobodilnem« boju je torej samo sleparija, hkratu pa največji zločin, ki ga je kdo kdaj koli zgrešil nad našim narodom. Kako je Osvobodilna fronta v začetku tajila, da bi imela ljubavno razmerje s komunizmom, a je pozneje javno priznala, da je istovetna z njim in da ji je ta način propagande služil samo temu, da bi pridobila široke množice zase. Komunisti so se pod krinko Osvobodilne fronte borili za načelo, ki ga komunisti v svojem nauku ne priznava; namreč za načelo narodnosti. Osvobodilna fronta je izrabila in izgrala celo najvišje čustvo, za katerega so narodi pripravljeni umirati, samo zato, da bi pod narodno krinko pridobila slovenske množice za komunizem.

Vodstvu OF so bili Slovenci samo toliko vredni, v kolikor bi pomagali komunizmu do oblasti. Moskva je to zahtevala in kaj jo je brigalo, če pade za njene cilje 10.000 ali 20.000 Slovencev. Agitacija o »narodni osvoboditvi« je bila mana, obljubljena narodu v puščavi, ki si je pripravil namočiti ustnice v vsaki mlaki, upajoč, da se bo tako rešil. Naš narod v svojih težavah ni mislil na sleparije mednarodnih komunističnih pustolovcev, ki so jim narodi blago, katerega cena pada in raste s političnimi težnjami komunizma. Ni mogel verjeti, da bi ga kdo ukanil celo na smrtni postelji, ker kaj takega se mu ni zgodilo celo prej. Takega zločina, takega razbojništva ni pričakoval.

Pri vsaj tej veliki slepariji Osvobodilne fronte pa ne gre samo za idejno sleparijo. Gre še za vse posledice, ki jih je ta sleparija rodila. Slovenska kri je tekla v potokih, na tisoče in tisoče življenj — ne vteviš premoženja — je šlo v nič zaradi te največje politične sleparije v naši zgodovini.

Edina novost, ki jo more komunizem v primeri z drugimi dosedanjimi političnimi gibanji pokazati, je strašno razdejavanje na slovenski zemlji. To je edina vidna posledica te nove ideje.

To razdejavanje je hkratu največji dokaz za strašno sleparijo Osvobodilne fronte.

Zdaj ko rdeče tolovaže povsod vrag jemlje, si je OF in njena »vojska« nadelala drug obraz in pravi, da se bori za kralja Petra, da sedaj ni več komunistična, ampak prava »jugoslovanska« vojska. Prisegajo na tisto, kar so včeraj preklinjali. Saj je komaj nekaj mesecev, kar so tega kralja uradno odstavili. Kakor so komunisti vedno lagali, tako lažejo tudi sedaj in bodo lagali, dokler bo bodil kateri od njih po slovenskih tleh. To laž so si izmislili zato, ker jim sedaj huda prede pri nas in drugod, zlasti v Bosni in na Hrvaškem, kjer so imeli ogromne izgube v ljudeh in blagu.

Toda naše ljudstvo je preveč preptelo in preveč žrtvovalo zaradi komunistične sleparije in vsem takim besedam, ki so danes take, jutri take, ne verjame več. Naše ljudstvo vidi danes po vseh teh krvavih skušnjah samo en cilj: kako ohraniti življenje in dom. Vsakemu človeku, zlasti pa našemu kmetu, ki je garal, če je hotel kaj imeti, je jas-

Slavna slovenska zastava, nič omadeževana z rdečo zvezdo, ponosno vihra na vladni palači v Ljubljani. — Prizor s slovenskega razvijanja zastave dne 20. aprila letos.

Bodimo zares samo Slovenci!

Sporočilo predsednika generala Rupnika

Na protikomunističnem zborovanju v Polhovem Gradcu, prvem slovenskem predelu, ki je leta 1942 zgrabil za orožje v samoohranbi proti rdečim tolpam, je spregovoril tudi predsednik general Rupnik:

Slovenski možje in fantje!
Slovenske žene in deklet!

Čutim srčno potrebo, da vas, moji zvesti čuvarki in negovalci naših lepih slovenskih Dolomitov, prav posebno topla pozdravim.

Ne pozdravljam vas tako topla samo zaradi tega, ker mi je bil že od nekdaj ta prelepi košček slovenske zemlje ljub in drag. Z vsem srcem sem pri vas prav posebno zaradi tega, ker ravno po teh hribovih in v teh dolinah bijejo z zemljo in narodom povezana zvesta slovenska srca, ki so pravočasno spoznala glavnega sovražnika poštenih Slovencev. Zato so se oprijela duševnega in tvernega orožja, da bi se zoperstavila boljševizmu, smrti, nemu sovražniku človeštva in posebno bogaboječega, miroljubnega in marljivega slovenskega naroda.

Tu so se ta zvesta slovenska srca boljšeški laži za mamljivo »Osvobodilno fronto« in njenim tolovajskim, capinskim partizanom kmalu uprla. Ni bilo treba dolgo čakati, ko so roparske morilce poštenih Slovencev uspešno napadla in jih kmalu nato tudi popolnoma pregnala iz tega predela.

Zares; Sent Jošt si je ustanovil prvo protikomunistično stražo. Njemu so sledili vsi Dolomiti s svojim središčem Polhov Gradec in Notranjska. Potem so si upale v ta predel, kjer svoj košček naše ljubljene domovine v delu in znoju

ljubijo v Boga zaupačji, narodostno zavedni in samozvestni Slovenci, samo še tolovajske križne patrole, ki so po svoji strahopetnosti navadnih roparskih tolovajev v okrilje noči in v megli tu in tam zabrtino storile kakšen zločin.

Odločnost, hrabrost in neutrudljiva čuječnost, ki žari iz mož in fantov s teh bregov, se je potem hitro razširila na vse strani in se ni ustavila ne ob zapornem pasu okoli Ljubljane, ne na mejah ljubljanske pokrajine. Tako hrepka narodnostna zvest, kakor izhaja iz teh zvestih hribov, ne pozna nikakršnih meja, kadar gre za borbo proti komunizmu, ki pač povsem odločno zanika pravico do obstoja vsem malim narodom in seveda tudi slovenskemu narodu, kot je to v svoji zločinski praksi tudi že največjim trgovcem, zapeljancem in zaslepljenecem dokazal. Borbeni duh teh bregov, ki prvi proti uničenju našega slovenskega naroda po židovsko-boljševski kugi, bo močeno ustaviti šele na mejah tega naroda brez ozira na sedanje državne razmejitve. Mora in bo pa vdrli tudi tja, od koder je komunistično zlo v tej deželi izšlo. To je, vdrli bo tudi za zaporno črto Ljubljane.

Brezpogojno, brez vseh »če« in »toda« se bo slovenski narod, kjer koli biva, boril z enakim navdušenjem, kot ste se začeli vi, in bo v tej borbi dokazal, da je vreden zasedati svoj odgovarjajoči prostorček v družbi narodov na novo urejene Evrope. V trdnem zaupanju v pravičnost vodje nemškega naroda, ki izravna Evropo, moremo mirno in z vso zagrizenostjo voditi borbo proti Stalinovim in Titovim tolovajem in njihovim pomagačem, to je angloameriškim gangsterjem.

moč v prehrani, sicer bi morala naša pokrajina stradati kakor še nikdar. Kdo bi se nas usmilil v takih časih in takih razmerah? Ali bi nas rešili lakote rdeči tolovaji?

Kaj nam je v bodoče storiti? Pamet pravi, da moramo delati in se ne brigati za stvari, od katerih nimamo nobenih koristi. Biti pri miru in čakati, da se veliki pomenijo med seboj in po svojih močeh, pomagati v skupnem boju proti skupnemu sovražniku človeštva. Mi ne bomo živeli od tega, kar nam kdo namlati prazne slame, ampak od pridnosti in dela svojih rok, kakor smo morali živeti do sedaj, še manj pa bomo živeli od tega, če nam kdo uničuje, kakor je to delala Osvobodilna fronta tri leta.

Po tej trdi preizkušnji in težkih žrtvah, ki jih je zahteval komunizem od nas, nihče ne more več verjeti, da je to gibanje narodno. Kje, če je pa uničilo toliko ljudi in premoženja tistega naroda, za katerega pravi, da se bori. Kolikor ni mogla uničiti sama, pa je poklicala še razne privravnice z vseh vetrov, ki so na debelo kradli in morili.

Ker je razočaranje nad veliko sleparijo Osvobodilne fronte med Slovenci ogromno, mora biti naš odgovor na to sleparijo enak temu razočaranju. Ta odgovor izraža kratko geslo: smrt komunizmu! Smrt komunizmu in Osvobodilni fronti, da bo slovenski narod lahko spet v miru živel na tistem mestu, ki mu v Evropi pripada.

Za uspeh nam jamči naše disciplinirano, hrabro in s pomočjo nemških častnikov in podčastnikov organizirano, oboroženo in izvežbano slovensko domobranstvo. V zvestem orožnem bratstvu z nemškim vojakom, ki je najboljši vojak na svetu, je naše domobranstvo tako izvežvalo že marsikateri boj zmagovito in tolovajem zadalo uničujoče udarce. Pa to je bil šele začetek. Začelo se bo prav za prav šele sedaj in to tako, da bodo Titovi tolovaji oslepli in onemeli.

Pa ni samo borba proti komunizmu, ki jo moramo Slovenci z orožjem v roki izveževati. Božja Pravičnost je dopustila to strašno vojno, ki je prizadela vse narode, zato, da med njimi izvede izbor onih, ki so vredni obstoja. Če hoče narod — prav posebno pa majhen narod — to svojo preizkušnjo za uveljavljanje prestat, se ne sme boriti samo s tavnim orožjem. Še mnogo več mora storiti.

Prva stroga in brezpogojna zahteva Usode je, da je narod edini! Zaradi duhovne neednosti je propadlo že mnogo in dosti večjih narodov, kot smo mi, ali pa so morali dolga stoletja trpeti, ker se niso mogli zediniti.

Tudi mi ne bi nikoli prišli v tako težak današnji položaj, če bi bili edini!

Toda danes ne mislimo iskati krivcev naše neednosti in jim delati očitkov, ker ni čas za to. Spričo težkega položaja, v katerem sedaj mali slovenski narod tiči, iz globine svojega, samo za usodo in bodočnost ljubljene slovenskega naroda zaskrbljenega srca opominjam in rotim vse Slovence: »Bodimo edini!« — Pustimo vse strankarske razprtije, ki so nas toliko veljale! Ne iščite nikakršnih ozkih strankarskih koristi, ki to samo cepi naše sile! Bodite le častni, do rojaka pošten, nesebični, na pomoč pripravljeni Slovenci! — Bodite čuvarki naše narodnosti, zvesti negovalci naše skope, toda vseskozi prelepe zemlje, naše ljubljene domovine! Zaupajte v neskončnega Boga in neugite z vso doživeto notranjostjo vero v Njega! Združite svoje sile za svoj slovenski domobranstvo, ki varuje vaše domacije pred boljševiškim navalom in ki je mimo vseh strank nosilec nove vsenarodne miselnosti, katere naj nas edine in složne vodi v novo bodočnost! Bodite zares samo Slovenci! — Bodite strpni z vsemi našimi sosedi, ki govorijo drug jezik, in jih spoštujte! Zahtevajte pa spoštovanje tudi od njih — čeprav po žetilu majhni — zaradi svoje marljivosti, nadarjenosti in poštenosti ne samo sto odstotni Evropejci, ampak po rasi, krvi in sposobnostih sorodni našim arijskim sosedom.

Če potem naši edinstvi pridružimo še zvest, da si bomo mogli od pomoči edino z lastnimi lisami in lastno marljivostjo in da nam nihče, pa tudi sam ljubi Bog ne bo pomagal, če si sami ne bomo, bomo tako stopili na pravo pot k vsem pridobitvam, ki bodo našemu malemu narodu v novo urejeni Evropi na razpolago. Na tej pravi poti nam bodo potem tudi naši močnejši in bogatejši sosede radi pomagali.

V tem smislu vas, ljubi moji slovenski rojaki in rojakinje, znova pozdravljam in vas prosim, zaupajte in verujte v Boga in v božjo Pravičnost, zaupajte v svojo zemljo in — sami vase!

Iz visoke politike

Novo begunsko jugoslovansko vlado v Kairu sestavlja že mesec dni — kdo? Dr. Ivan Subašič, že leto dni eden poglavitnih agitatorjev za Titove barabe v Ameriki. Do srede leta 1943, ko je njegova skupina — najbrž zaradi vnetega in složnega dela za narod — bila vržena iz tedanje jugoslovanske vlade, je bil dr. Subašič med prvimi zagovorniki kralja Petra II., generala Mihajloviča in politike, ki jo je vodila kraljeva vlada. Ko je odletel od korita, je postal trgovski potnik za rdečo robo, ki je doma in v tujini prodaja jugoslovanska podružnica Kominterne — AVNOJ. Pomagal je Titu odstavljati kralja in vlado tako vneto, da si je zaslužil ponovno priznanje »Slovenskega poročevalca«, »Ljudske pravice« in drugih ušvskih glasil. Ko se mu je pred mesecem dni po mešetarjenju plutokratske politike odprlo upanje na bližnje — in najbrž tudi bolj polne — jasli, kakor so obljubljene in oddajene Titove, je pohodil rdečo zvezdo, poljubil belega orla, zavrgel Tita in prisegel kralju, katerega je pred letom dni zavrgel. Skratka, izkazal se je pa tako značajnega, kakor more biti le bivši jugoslovanski politik...

Dr. Izidor Cankar, po milosti pokojnega dr. Koroseca kraljevi jugoslovanski poslanik v Argentini in potem v Kanadi; mož, ki je zaradi denarja stopil iz katoliške Cerkve, pohodil duhovsko prisego ter se oženil, je pozimi 1944 — kakor poročajo poleg drugih rdečih lističev tudi »Kmečki glas« — svetu javil s posebnim sporočilom, da se ne more strinjati z izdajalsko politiko kairske vlade in zaradi tega odstopa. Ostal je zvest samemu sebi ter prelomil še eno prisego, to pot dano kralju in bivši domovini, ker je zavohal, da bi se dalo pri Titu morda kaj več zaslužiti. Tudi on — milijonar po zaslugi svoje žene, minister po zaslugi voditelja katoliških Slovencev — je postal agent tistih, ki hočejo uničiti te katoliške Slovence — in mimogrede tudi slovenske milijonarje, kakor so dokazali z umorom njegovega lastnega svaka. Ko je dr. Subašič iskal konjicev za svoje jasli, se je spomnil tudi dr. Cankarja. In mož je ostal še enkrat zvest samemu sebi: prelomil je komaj nekaj mesecev dni staro zvestobo Titu ter poslal v svet novo izjavo, da je bil napadno(?) informiran in da prekljuje tisto, s čimer je pozimi preklical ono, kar je bil do tedaj...

Tako eden in drugi in deseti; ne danes tako, jutri tako, temveč zmeraj tako — vse za narod in za »svet«. Danes po geslu:

»Vsem obljubil je korito,
naj živi tovariš Tito!«

Jutri pa:

»Smo zavohali denarje —
kralja Petra Bog naj varje!«

In tako dalje na vekov veke!
Samo na naš račun — ne!

Politika in resnica

Stara reč je, da »politiki« lažejo, pesniki pa govorijo resnico. In ker je to res povsod in v vseh časih, je res tudi na našem »osvobodilnem« ozemlju in v »narodno-osvobodilni« vojski.

Tam imajo dosti »politikov«, o katerih vrabci čivkajo, da so vedno lagali: Serenec, Marušič, Vavpetič, drugi tiči, in nazadnje, odkar so Kidriča naredili za politika, tudi on.

Imajo tudi nekaj pesnikov, ki med Slovenci niso imeli sreče, največ zaradi tega ne, ker so govorili resnico o sebi in svoji duhovni ter umetniški bornosti. Eden takih pesnikov je Tone Seliskar, ljubljene Josipa Vidmarja, odkar je ta v imenu žiste, nedemencne umetnosti postavil na svoj umetniški prapor rdečo tendenco. Kidrič in Seliskar sta staro resnico o politikih in pesnikih zanimivo potrdila.

Boris Kidrič namreč o »narodno-osvobodilni« vojski samozavestno trdi:

»V drugem razdobju tretjega leta OF se je narodno osvobodilna vojska Jugoslavije pod vodstvom svojega vrhovnega komandanta tudi na slovenskih tleh končno veljavno utrdila. Postala je sposobna uspešnih spopadov z nemškim okupatorjem... Med nemško ofenzivo 1943 smo sicer ponekod tudi izgubili orožje, toda tisto orožje, ki ga je med ofenzivo sovražne premoči najtežje ohraniti... smo ohranili...« (V brošuri »3. leto Osvobodilne fronte«, izdal IOOF 1944.)

Edini znani spopad, ki ga je ta »narodno osvobodilna regularna« vojska imela z nemško vojsko med svojim divjim begom v jeseni 1943, je, kakor vemo vsi, bil na llovi gori, a še v ta spopad so bili Kidričevi regularci priprljeni. O tem edinem legendarnem dejanju rdeče vojske pa priča Tone Seliskar, pesnik resnice o lastni — tudi strankarski in vojaški bornosti — takole:

»Joj, gora smrti,
tod so čudežni vrtili.
Ognjeno cvetje bruhalo iz tal,
nad nami črna dima val;
mimo nas ieklene čebule
so smrtonosne pesni pele
in na orglice je smrt igrala,
ognjene himne v oas vihrala...
Mi pa z obrazom v prst
smo se trgali iz naših vrst:
ta je vzkliknil kakor pifan
in je padel vznak z ravnana,
drugi je roke razprostri
in se je v prst zlomljen ozrl,
tretji je planil ko ptica v nebo

Dalje na 2. strani

Pod tretjo krinko — stari obraz komunizma

Ozadja najnovejše »nacionalne« taktike slovenskih komunistov

»Istočasno je bil kralju, ki je bil skrivni za vse storjene zločine proti interesom narodov Jugoslavije, prepovedan povratek v Jugoslavijo. Končen sklep o kralju in monarhiji bodo prinesli svobodni predstavniki naših narodov po osvoboditvi. S temi sklepi prehajajo vse pravice jugoslovanske vlade na Nacionalni komitet osvoboditve Jugoslavije (Titova vlada Op. pis.), a predsedstvo AVNOJA je postalo najvišji nosilec in izvrševalec suverenitete naših narodov.« (Iz govora Edvarda Kardelja (Krištofa), slovenskega komuniste, dne 19. februarja 1944, str. 7.)

Tako je Kardelj, ki je še danes podpredsednik Titove vlade ter član Izvršnega odbora OF, govoril februarja v Črnomlju. V dolgovemnem govoru je napadel bivšo begunsko jugoslovansko vladu in kralja Petra II. ter slovensko v

»parlamentu« naznanil svojim slovenskim ovčicam, da je kralju Petru prepovedana vrnitev v domovino.

Komunisti, še bolj pa ofarji, so širili od ust do ust to novico. Ti so začeli počestno blatiti bivšega kralja, na katerega so nekdanj na vsa usta prisegali. »Slovenski poročevalci« št. 5. aprila 1944, je ta napad na bivšega kralja in njegovo vladu ponovil na prvih treh straneh pod naslovom »Neuklonljiva Ljubljana — maršal Tito in nacionalnemu komitetu«. Samo nekaj stavkov:

»Odločno odklanjamo begunsko vladu... Prav zato odklanjamo tudi vrnitev kralja Petra. Jugoslovani si bodo v bodoče sami vladali. Odklanjamo tako vladu in takega kralja, ki seje razdor med težko preizkušene narode Jugoslavije... Najostreje obojsamo bivšo jugoslovansko begunsko vladu s kraljem Petrom na čelu... Kralj se mora iti boriti, če ga je starost usposobila, da se je vrjel v krilo... Prav je, da je prepovedan vstop na naše ozemlje takemu kralju...« itd.

Ti stavki so zapoznali odmevi melodije, ki so jo zapeli zmage pijani komunisti 11. novembra 1943 v Jajcu na »skupščini« AVNOJA. Takrat so si mislili, da bodo že o Božiču lahko privedli po ljubljanskih cerkvah pojedine in plese, kakor so »napovedovali« na mitingih. V znani popevki so dali duška takemu razpoloženju:

»Takrat pojdemo v Ljubljano, zdaj nevesto prodano, svobodni bomo ali pred oltar. In od naše gostije bomo vrgli pomile psom, ki zdaj gospodarijo tam.«

Od njihovega prerokovanja se ni še nič uresničilo. Komunisti še vedno jedo pomije sami, a jih je še zanje premalo. Tudi v tujini ni imel sklep Titove bande posebnega učinka. Bivši kralj Peter se ni dosti ustrašil grožnje hrvaškega kaznenega in njegovih petoliznikov. Tudi begunska vlada si ni delala sive glave zaradi Kardeljevega predloga. Politika je pač muhasta in njena pota vodijo drugam, ne pa v Titov brlog ali pa morda v Kidričevo »prestonico« — Črnomelj.

Komaj trije meseci so pretekli, odkar je zavladalo tako bojevitno razpoloženje med komunisti in Ofarji, pa so že morali naviti drugačne strune. Te strune done »nacionalno«.

Od februarja meseca prihajajo čudni glasovi iz tolovajskih taborišč. Bistremu opazovalcu se dozdeva, kakor da so slovenski ofarji drugače razumeli Churchillov in Edenov govor v angleškem parlamentu, kakor pa so ga ubogemu slovenskemu ljudstvu tolmačili z raznimi letaki. V a znamenja kažejo, da je prav Churchillova pohvala mračno vplivala na slovenske osvoboditelje. Od same angleške pohvale jih bo konec, kakor se vsa koga.

Februarja so kar na lepem začeli »graditi slovensko državnost« prav tisti, ki so toliko slovenskih domov uničili in požgali. Označati so začeli »svobodo, demokracijo in nacionalnost« prav tisti ljudje, ki so mučili in poklali ponoči po naših gozdovih toliko tisocev otrok, žena, deklet, fantov in mož. Razbojniki, tatovi in morilci in prešutniki so postali kar na mah zaščiteni in oznanjalci miru, reda, pravice, svobode, zakonitosti in morale. Vse seveda na papirju.

Postavili so si vlade, parlament, odbore, ustanove, skratka popolnoma urejeno »državo« — na papirju seveda — in poblešno zaprosili svoje »zaveznike«, naj jih priznajo kot »edino zakonito in narodno oblast«.

Kaj se je zgodilo? Churchill je zapel v angleški zbornici laskavo pohvalo »balkanskim norcem«, ki so tako neumni, da se med seboj koljejo za druge koristi, toda podpisane sklepa o priznanju slovenske in jugoslovanske vlade — torej edino veljavne pohvale — jim pa še ni poslal. Zadnji dogodki dajo slutiti, da so slovenski komunisti vse drugače razumeli Churchillovo hvalo in da so sli še korak dalje v popuščanju, da bi si od njega kaj izmoležovali.

Najnovejše novice iz rdečega kraljstva poročajo, da poteka med slovenskimi ofarji še večja komedija kakor doslej. Ljudje z dežele pripovedujejo, da je OF razglasila, da na Slovenskem ni več »partizanov«, ampak samo »vojaška kralja Petra«. Kdor zabavlja čez kralja Petra, ga zdaj ustrele, na papirju seveda. Do sedaj so komunisti streljali ljudi, če niso hoteli zabavljati čez kralja, zdaj jih bodo pa streljali, ker ga ne bodo hvalili. Komunisti znajo! Vedno je treba imeti kako možnost za ubijanje. V vsakem primeru pa spravljajo s tega sveta svoje politične nasprotnike.

Pravijo, da so tolovaji vrgli s kap rdečo zvezdo, da so odvrgli vsa svoja znamenja, da se med seboj pozdravljajo po »jugoslovansko«, da so nabili po vseh vaseh lepake, ki napovedujejo Jugoslavijo, in da nič več ne prepevajo »Slovenija, sovjetska bodeš tle«.

In končno vedo ljudje povedati, da so komunisti postavili celo »narodno vladu«, katere predsednik je zvezda dr. Darko Černe, drugi steber pa inž. Dušan Šernek. V vladi pa da ni prav nobenega komuniste (!!!)

Ali je kaj takega mogoče? Pri komunistih je vse mogoče! Vse skupaj je le igra, in sicer krvava igra, ki naj terja novo slovensko krl.

Kaj je ozadje tega slepomišljenja? Iz ust partijcev se sliši, da komunisti več ne računajo s prihodom boljševikov. Pravijo, da se bodo ti ustavili na madžarski meji... Mislijo pa, da bodo prišli sem — Angleži. Resnica je pa, da komunisti vedo, da so se z ubijanjem, streljanjem in mučenjem nedolžnih Slovencev popolnoma onemogočili. Zato se hočejo za nekaj časa umakniti v ozadje, kakor so to storili tudi poleti 1942.

Vse to je samo nova krinka, zdaj že tretja v njihovem razvoju. Dokler je le en komunist v hribih, je vsaka »nacionalizacija« tolovajstva nemogoča. O tem pričajo neovrtni dokazi.

Prvič: Pri celotnem številu tolovajev je okrog 70% komunistov. Katera »vlada« bi torej mogla nastopiti proti komunistom?

Drugič: vsi okrožni odbori OF so povsem v rokah komunistov, starih partijcev. Celo v rajonskih odborih imajo večino partiji. Tako zahtevajo pravila KPJ. Nemogoče je torej, da bi prišla ljudska, nekommunistična volja do izraza v »vladi«.

Tretjič: slovenska »vlada«, če bi res bila, bi bila federalna vlada, ki je podrejena »Nacionalnemu komitetu«, torej Titovi vladu. Predsednik te vlade je Josip Broz-Tito, sekretar Centralnega komiteta Komunistične partije Jugoslavije, prvi podpredsednik pa slovenski komunist Edvard Kardelj.

»Slovenski poročevalci« piše o tej vladi: »Naši prvi začasni vladi izrekamo vse naše zaupanje, predvsem pa predsedniku, našemu prvemu borcu za svobodo, tovarišu Titu. Prav tako v največji meri zaupamo našemu tovarišu Kardelju, prvemu podpredsedniku AVNOJA...«

Ta prava »vlada« ni bila dozdaj še nikjer preklicana. Katera slovenska »vlada« naj bi si upala delati proti dejanskemu predsedniku centralne vlade Kardelju (ker Tito je bolj vodja oboroženih barab) Nobena!

Četrtič: v tolovajski vojski so še vedno politični komisariji, ki imajo dejansko vso oblast v rokah. Ti so pa sami zanesljivi partiji. Katere poveljnik bi smel kaj storiti proti volji politkomisarija? Noben!

Teh dokazov ni hče ne taji, zato tudi ne more biti govora o »nacionaliziranju« tolovajstva. Končno kdo je tako zaslepljen, da veruje, da se bodo komunisti borili za kak »buržuske« vlade in za »kapitalistične« kralje?

Zakaj je ravno dr. Černe postal (ba) je predsednik te »vlade«? Zato, ker je že aprila 1941 predlagal v tedanji Narodni svet Borisa Kidriča! Dr. Černe se je delal demokrata Davidovičevega kova, v resnici je bil pa že davno povezan s Komunistično partijo. Ne mislite, da bi

komunisti zaupali komu tudi mesto slavnatega moza, ne da bi bil zanesljiv partijec.

Zakaj vsa ta komedija? Komunisti računajo s prihodom Angležev, radi bi se jim predstavili kot najcistejši narodnjaki. Zato so si izbrali take osebe, ki še niso čisto razkrinkane. Te osebe naj bi vladale samo toliko dni, dokler ne bi komunisti vse nasprotnike likvidirali, kakor so to dejansko poskusili povsod, kamor so prišli Angleži. Zadoštevati bi jim za to pokolj samo en dan, kakor pripovedujejo partiji. Zaradi tega tudi tako vneto organizirajo VDV — Vojsko državne varnosti, to se pravi izbrane čete partijskih morilcev.

Še drugi razlog: Slovenski komunisti so zaslužili, da ta komunistična osvobodilna stavba le ni tako trdna, da bi mogla vzdržati vse mogoče viharje, ki se z veliko naglico približujejo, zato so sklenili, da se zatejejo zopet pod »nacionalni« plašč. Če bo torej Titova slava prej ali slej zemlja, se bodo skušali rešiti kot slovenski »narodnjaki«. Če bi pa Tito zmagal, bodo pa itak vse nasprotnike v najkrajšem času likvidirali — z »vlado« na čelu!

Mimo tega pa bodo komunisti še naprej, če bolj neodgovorni kot prej, ubijali svoje nasprotnike, toda naskrivaj, ponoči, v gozdu, na samem itd. Bodoči zločini bodo stokrat bolj kruti, krvoločni zato, ker bodo vsi brez izjeme zahrbtni. »Vlada« se bo zaradi njih izgovarjala na »neodgovorne elemente«, kakor se je 1943 izgovarjal Vidmar.

Kdor hoče veljati za resničnega nacionalista in bi hotel predstavljati Slovence, mora brezpogojno izročiti pravice vse komunistične voditelje od Kidriča pa do zadnjega ušivega politdelegata. Prav tako mora izročiti roki pravice vse ljudi, ki so bili kakor koli udeleženi pri 30.000 umorih. Potem šele bo slovensko ljudstvo verjelo, da se je kdo res spreobrnul.

Kako naj torej odgovori slovensko ljudstvo na najnovejšo komunistično komedijo?

Slovinci moramo naprej ohraniti mirno kri in lojalno zadržanje, do komunistov in njihovih anglosaskih pomagačev neizprosno stališe. Kakor smo ga dozdaj. Zdalj puška govori! Kdor se hoče boriti za druge, prosta mu pot, pustaj naj pa pri miru tistega, ki hoče živeti! Dokažimo, da smo po tolikem trpljenju zrel in kulturni narod. Ne zahtevamo razlage od voditeljev, ki jih ni. Otroci potrebuje razlage, zrel človek pa je dolžan, da sam misli. Ne nasedajmo krivim prerokom, da

ne bomo obžalovali svoje zmote, kakor smo jo že tolikokrat.

Sami smo bili priča, kolikokrat so slovenski izkoreninjenici, avanturisti, neodgovorni ljudje v zadnjih treh letih menjali svojo taktiko. Spomnimo se, kako so nas vabili v hribe: leta 1941. v »jugoslovanske četnike«, kako so se leta 1942. prelevili v komunistične »partizane« in nas izdejali badogilevcem, samo da bi nas prisilili v hribe, kako so leta 1943. pokazali svojo pravo barvo in po načrtu pobili na tisoče svojih nasprotnikov, nedolžnih Slovencev.

In sedaj? Zopet so se umaknili za trenutek v ozadje, ker so spoznali, da so s svojo taktiko zavozili. Zato bi radi spremenili krinko.

Spomnimo se, kolikokrat »čez dva meseca, čez 14 dni« so nam napovedali konec vojne in da bo zmagal boljševik. Vsakokrat so se zmotili.

Ali je treba zrelemu narodu še posebej dokazovati, da se bodo vsi samozvani »voditelji« tudi v bodoče motili? Poglejmo Čehe, kako se ne dajo zapečati takim političnim sleparjem, kakor smo se dali mi. V hribih ni niti enega politika, ki bi predstavljal kakšno predvojno politično stranko. Komunistom so se udnjali samo izključeni politični priptenci iz raznih strank.

Mali slovenski narod je preli že toliko dragocene krvi, kolikor je ni so razmerno noben narod. Slika razdejane slovenske zemlje ne bo po vojni manj strašna kakor slika drugih razdejanih dežel. In vse to se je zgodilo po zaslugi hruškečev iz tujine! Kdo bo obudil mrtve Slovence, kdo bo pozidal naše domove, kdo nam bo postavil nove šole, cerkve, ceste in železnice? Mar tisti, ki so jih semi podrlji?

Ali naj bomo res narod, ki bo zginit s sveta, ker se je udal slepi politični strasti in pa tujemu hujkanju? Razum veleval: ne! Samo ena rešitev je, da se Slovenci ne vtopimo v lastni krvi. Okleknimo se domobranstva, ki se je rodilo iz muk in krvavih preizkušenj zapuščene naroda. Domobranci so naša varnostna straža, ki varuje naše domove in preganja domače razbojnike. Tega značaja ji ne more zbrisati nobeno tolovajsko blatenje. Domobranstvo je povsem v skladu z vsemi mednarodnimi določili, ki jih je Velika Nemčija strogo upoštevala tudi pri nas. Nasprotno pa je rdečo tolovajstvo nezakonito, roparska prikažen tudi če bi šlo na nasvet Anglije pod »nacionalnim« geslom. Zato bo pa treba za vsako tolovajsko dejanje dajati prej ali slej odgovor!

Kako Osvobodilna fronta predaja sloven. Primorje

Italijanski komunisti in njihov denar — to so gospodarji slovenske OF na Primorskem

Komunisti so na Primorskem nastopili spomladi 1942 z zelo spretno zamisljenim in izbranim načrtom. Prisilili so utrip slovenskega srca, ki je hrepelo po svobodi, katero so mu obljubljali. Zahleval je slovenske šole, prost razmah kulture, možnost za socialni napredek. Zaradi tega so se komunisti zavili v plašče narodnih osvoboditeljev, skrbno prikrivajoč svoje prave namene.

»Za slovensko domovino«

Kako so tolovaji nastopili pri svoji prvi mobilizaciji na Goriskem, nam je pravila brška mati, jokajoč za 15-letnim sinom, ki so ji ga odvedli v gozd. To je bilo v lepi Medani, stari slovenski vasi, ki stoji vseh vinogradov zahodno od Soče.

Ponoči so komunisti potrkali na vrata. »Odpri, tu je jugoslovanska straža!« — Ko so jim odprli, so prišli v hišo z ročno strojnico, ki so jo postavili na mizo:

»Mati, mi vse vemo, kako je pri vas; vemo, da ste dali dva sina Italijanom, eden se bojuje v Afriki, drugi v Grčiji, najmanjšega, Tončka, boste dali slovenski vojski!«

»Za božjo voljo, saj je še otroček je zajokala mati.

»Dajte ga za slovensko domovino! jo je prepričeval poveljnik. Nato so jokajočega dečka s silo odveli...«

V Vrhljeh pri Vipavi se je spomladi 1942 naselil neki inženir Tomažič, ki je nagovoril fante za OF, češ da je treba pripraviti plebiscit, ki bo odločil, ali naj Vipavska dolina pripade Sloveniji. Zato je nujno potrebno, da vsi zavedni slovenski fantje gredo k tolovajem, ki jih podpira »slovenska Rusija«. Ta želi nesebično pomagati slovenskim bratom v Primorju.

Res se je temu rdečemu volku posrečilo, da je s pomočjo nekaterih sredincev, ki so bili tedaj še vsi zaverovani v OF, spjel v gozd vrsto izvršnih fantov, med njimi več članov Mladeniške Marjine družbe iz St. Vida pri Vipavi. Kolikokrat so ti fantje, ki niso videli več poti nazaj, grozili: »Komunisti so nas sicer prevarali, a mi bomo tolovajstvo že obrnili na pravo pot!«

Pa so komunisti polagoma obrnili nje — v grob, češ da so nezanesljivi...

Pri nas vseslovani, v Afriki — Panarabci

Lahkoverni fantje so računali, da imajo opravka samo s kopico primorskih komunistov, in niso slutili, da so se zapletli v svetovne rdeče mreže, ki se stekajo v rokah moskovskih judov. Ti zavedni, a preprosti mladi ljudje, ki o komunističnih prevarah ničesar niti niso slišali, so padli kot žrtve strahotne sleparije. Niso vedeli, da se komunistem v Indiji ponavlja kot vseindijsko gibanje, ki nosi na zastavi napis: »Ven s tujci, Indija Indijcem!« Niso mogli vedeti, da v Severni Afriki komunizem nastopa v obliki panarabskega preroka, ki izrablja hrepeneje arabskih narodov po združitvi vseh arabskih plemen od Gibraltarja do Sudana v eno federativno

državo. Ni jim bilo znano, da komunistem v Sebihi obljubljajo narodu Veliko Srbijo, na Hrvaškem ponuja ljudstvu Veliko Sovjetsko Hrvatsko... da nastopa v vseh deželah v tisti vlogi, ki je ljudstvu najbolj všeč in draga, a da je vse to velikanska sleparija, ker gre komunizmu le za to, da ljudstvo zapelje, da mu samo s svojo krvjo pomaga do zmage, do upoštevanja najhujšega suženjstva nad narodi, do uničenja narodnosti, vere in družine, narodne omike in do razveljavljanja osnovnih človeških pravic.

Italijanski komunisti - pravi gospodarji OF

Koliko je OF mar za slovensko zemljo, je pokazala tudi na Primorskem, brž ko se je čutila dovolj močno. Komunistični list »Primorski poročevalci« je v februarju 1943 prinesel uradno »Objavo Izvršnega odbora OF za Primorje«, v katerem pravi, da so se v Izvršni odbor izvolili tudi zastopniki Italijanske komunistične stranke! Torej se tudi italijanski partiji bore za osvoboditev slovenskega naroda!

A kako se bojujejo? Z denarjem! Izvršni odbor OF za Primorje sprejema namreč denar od italijanskih partijcev. — Kdo pa denar daje, ta Osvobodilni fronti in komunistem ukazuje, ker, če denarja ne dobe, morajo poginiti. Če jim italijanski komunisti denar ustavi, ne morejo več živeti, se politkomisariji ne morejo več valjati s priležnicami, ne morejo več kupovati orožja.

Zaradi tega so voditelji primorskih komunistov Italijanski komunistični partiji svojem krunčnem gospodarju uslužni. Ko je Italijanska komunistična partija, ki pošilja milijone in milijone lir slovenskim komunističnim voditeljem, zahtevala, naj se Primorje dodeli Sovjetski Italiji, je Izvršni odbor Komunistične partije za Primorje to mirno, brez ugovora sprejel. — Na skupnem posvetu italijanskih in slovenskih komunističnih voditeljev v Trstu dne 25. avgusta 1943 so bili pod predstvom Titovega zastopnika sprejeti naslednji sklepi:

1. Razredno zavedni proletariati Julijske Krajine smatra za svoj vrhovni politični cilj ustanovitev Avtonomne Sovjetske Republike Julijske Krajine.

(Slovenski Primorje bodi torej odsekano od ostalega slovenskega ozemlja. V njem bodo vladali tržaški rdeči lahonski fakini.)

2. Partizanski odredi na ozemlju Julijske Krajine se proglašajo za rdečo vojsko Avtonomne Sovjetske Socialistične Republike.

(Slovenski tolovajski odredi torej preidejo s tem pod vodstvo italijanskih komunističnih fakinov. Borijo se za to, da bi v slovenskih občinah zavladali italijanski komunisti.)

3. Avtonomna Sovjetska Socialistična Republika Julijske Krajine jamči vsem trem narodnostim — Italijanski, slovenski in hrvaški — popolno narodno svobodo in kulturno avtonomijo.

(Italijanski komunisti, ki so hudi nacionalisti, jamčijo Slovincem narodno

svobodo — pod lahkim rdečim jarmom! Tisoč naših fantov pa je šlo v gozd s hrepenečim, da bo Slovence na svoj zemlji svoj gospod in da bo on kake manjšini jamčil za pravice!)

4. Avtonomna Sovjetska Socialistična Republika Julijske Krajine ne bo nobene osebe izgnala iz svojega ozemlja zaradi njegove narodnosti!

Rdeči sleparji in njihovi pomagači

In kako se je izvršila največja in najbolj pogubna sleparija v zgodovini slovenskega naroda! Komunistični stranki, zakriti v krinko Osvobodilne fronte slovenskega naroda, se je posrečilo zapeljati precej dobrih, navdušenih Slovencev v gozdove, ker jih je znala oslepariti, češ da se bodo borili za Slovenijo, za slovensko državo, ki bo segala na zahod do slovenske narodne meje.

Hkratu pa so slovenski komunisti, bogato plačani od Italijanske Komunistične partije, podpisali pogodbo, da bo Primorje pripadalo Italijanski sovjetski državi.

In že prodirajo prve italijanske komunistične kolone na slovensko ozemlje, že so zasedle del slovenskih Brd. Še več! Italijanski badogilevski razbojniki, ki že vodijo komuniste in ki se ne čutijo več varne v Beneški ravnini, se pogajajo s slovenskimi tolovaji, da bi se smeli skriti v gozdove po slovenski Gorški! Torej bodo »Garibaldijevci« in »Mazzinijevci« rdeče brigade stale odslej na straži — za svobodo slovenske zemlje! Komunisti bodo postavili Slovincem kozla za vrtnarja!

Kaj naj spričo te sleparije komunistov rečemo, če slišimo, da neki bivši slovenski »voditelj« iz zatlišja pošilja svojim maloštevilnim pristavcem na Primorskem navodila, naj se ne bore proti tolovajem, marveč naj ostanejo lepo v sredini, ker se nič ne ve, kaj bo, a je gotovo, da bodo Sovjeti imeli odločilen vpliv na Balkanu? Kdor tako govori, kdor šibi odpor naroda proti komunistični OF, izdaja slovenske narodne koristi v Primorju! Kdor uganja tako politiko, je sokriv umorov, uničevanja in vse nesreče, ki jo nad naše ljudstvo pri naša rdeča tolovajstvo.

Največje sleparstvo v slovenski zgodovini, Osvobodilna fronta, je vedno bolj očitno. Slovensko ljudstvo na Primorskem ga vedno bolj spoznava. Toda kmečko ljudstvo živi pod strahotnim, nezasišanim nasiljem komunistov. Kjer pa se prikažejo domobranske čete, to nasilje odnehajo.

In ko bo tako povsod, tedaj se bo pokazala prava svobodna volja naroda, ki je: rešitev skupne slovenske domovine!

Uspešen lov na komunistične tolovaje so imeli vojaki muslimansko hrvaške SS divizije v Severni Bosni. Večje tolpe so se poskušale vgnesti v severni Bosni, toda poskus je krvavo spodletel. Pobitih je bilo v nekaj dneh 1512 tolovajev

Grobarji slovenskega naroda - v besedi in sliki

BORIS KIDRIČ
tajnik Centralnega komiteta
Komunistične partije ter
Izvršnega odbora OF

ZDENKA KIDRIČ-ARMICEVA
njegova žena,
voditeljica VOS-a, slovenske Čeke

EDVARD KARDELJ
član Centralnega komiteta
Komunistične partije Slovenije in
Jugoslavije ter Izvršnega odbora OF

BORIS KRAIGHER
politični komisar
glavnega štaba rdečih tolpa

Ko je propadla Jugoslavija, so mnogi kar tekmovali v navajanju vzrokov, zaradi katerih da je morala iti po zlu; drugi so hoteli s komaj pritajeno mirnosijo in molkom vzbujati vtis, češ da so že davno vedeli, da bo do tega prišlo; navadni Slovenci so gledali, ker niso ničesar razumeli; le nekateri, prav redki, so se škodoželjno nasmihali in si meli roke, češ sedaj pojde žito v klasje.

Ti poslednji so bili najhujši grobarji bivše države in slovenskega naroda. Rovarili so povsod in na vseh področjih. Nas zanimajo zlasti tisti rdeči izvrženci, ki so rovarili po Slovenskem. Prvi so bili ti najbolj delavni, drugi pa so pahnili Slovence v tako nesrečo, kakršne zlepa še ni doživljal kak narod, zaradi česar prav tem ljudem — voditeljem Komunistične partije Slovenije — lahko rečemo, da so grobarji slovenskega naroda.

Danes so nam politični dogodki v bivši Jugoslaviji časovno že toliko odmaknjeni, da lahko poiščemo rdečo nit, ki se vije skozi tedanje dogodke v naše današnje razmere. Medsebojna vzročna odvisnost je danes lahko vsakomur vidna.

Današnje razmere so posledica dvajsetletnega načrtnega razdiranja podtalnih

Prišel je stari Kidrič, se prevečeno poklonil tu, dal uslužnostno izjavo tam, stopil, če ni bilo drugače, celo do bližnje cerkve, da je dokazal, da ni tisto, kar so mu nekateri očitali — pa je dosegel vse. Z izkoriščanjem kratkovidnosti, politične neumnosti ter slavoželjnosti nekaterih oblastnikov v bivši državi je stalno reševal iz rok pravice bodočega največjega krvnika, kar jih slovenska zgodovina pozna.

Kako se je tiste čase slepo ravnilo, dokazuje tudi afeta, ki jo je februarja 1940 sprožil »Slovenski dom«, ko je nastopil proti dejstvu, da sta književno nagrado slovenske prestolnice Ljubljane v tedanjih časih, ko je bila izdajalska vloga komunizma pri nas že docela jasna, dobila dva izrazita levčarja: Lovrene Kuhar, stari agent Kominterne in mednarodni plačanec, ter Igo Gruden, vodilni pesnik komunistične »Sodobnosti«.

»Slovenski dom« je svoj ugovor proti takemu ravnanju utemeljil s tehtnimi in nepristranskimi kulturnimi razlogi. Toda s to, menda edino odkrito besedo proti kulturnemu boljševizmu, ki ga je pod krinko »svobodne umetnosti« pri nas ugnajal Josip Vidmar, je vzbudil ne le pri

Treba jih je torej razkrinkati po duhu in telesu!

Prinašamo podatke za tri in trideset ljudi, ki so bili kvas slovenskega komunizma od leta 1930 dalje; ki so bili vsi člani centralnega in pokrajinskega komiteta Komunistične partije Slovenije, torej njeni voditelji. To so:

1. **Apih Milan**, sin Florijana in Frančiške, roj. Lorberg, roj. 4. nov. 1906 v Celju, tja pristojen, ločen zasebni uradnik. Stanoval je na Kongresnem trgu 9. Po poklicu je bil učitelj. Ze v Mariboru se je bavil s komunizmom. Ker je bil obsojen, je bil odpuščen iz službe; klatil se je po Stajerskem. Po polomu 1941 je pribežal v Ljubljano, dokler ni pobežnil v hribe, kjer je še sedaj.

2. **Bagar Miroslav**, akademik, sin Ivana in Helene, roj. Roba; roj. 25. jan. 1919. v Gornjih Petrovcih (Murska Sobota), kamor je tudi pristojen, stanoval je v Ljubljani do 3. aprila 1941. Danes je v hribih. Majhne postave.

3. **Bajuk Stanislav**, diplomiran pravnik, sin Antona in Katarine, roj. Pavlovič, roj. 19. marca 1917 v Drašičih, pristojen v Črnomelji, stanoval do 4.

iz drugih pokrajin. Imel je zveze z vrhovi doma in v tujini. Veliko je predeval po trojkah. Zadnje čase pred vojno se je udeleževal tudi s prerosom. Pisal je pod izmišljenimi imeni ter prevedel za založbo »Modro ptico« roman »V vrtincu«. Danes je v hribih.

13. **Kraigher Boris**, nedovršen tehnik, sin dr. Alojza in Viktorije roj. Juranič, roj. 14. februarja 1914, pri Sveti Trojici. Stanoval je v Trnovskem pristanu št. 14, poročen z Bučič Miro. Je majhne postave, zelo agilen organizator. Bil je že obsojen zaradi komunizma. Zdaj politični komisar zbornega poveljstva rdečih tolpa.

14. **Kraigher Sergij**, nedovršen medicinec, sin biv. notarja v Šostanju Antona in Marije roj. Jakše, roj. 30. aprila 1914 v Postojni, pristojen v Šostanju, poročen s Sentjuro Lidijo, učiteljico meščanske šole, članico »koevškega parlamenta« in staro, že obsojeno komunistko. V Ljubljani je stanoval v Zilnikovi ulici št. 16. Je majhne postave, hud organizator. Zadnja leta je živel v Zagrebu. Bil je že obsojen zaradi komunizma. Danes je v hribih.

JOSIP VIDMAR
predsednik Izvršnega odbora OF,
maskiran »po proletarsko«

EDVARD KOCBEK
podpredsednik
Izvršnega odbora OF

DR. MARJAN BREČELJ
član Izvršnega odbora OF in njegov
organizacijski tajnik, strokovnjak za
ropanje slov. naroda s posojili

ZORAN POLIČ
voditelj rdečega sodstva,
odgovoren za kočevski proces
ter umore po njem

KOVACIČ FEDOR

KOVACIČ OSKAR

KOVACIČ LEO

DOLINŠEK ANTON

aprilu 1941 na Karlovski cesti št. 11-I. Imenovani trije so bili komunistični organizatorji na univerzi. Danes so vsi v hribih.

4. **Bravničar Dušan**, akademik, sin Henrika in Marije, roj. Goetz, roj. 18. aprila 1919. v Hrastniku, pristojen v Kocčevju, stanoval v Ljubljani, Medvedova ulica 22. Danes je v hribih.

5. **Dolinšek Anton**, kovinar, sin Franca in Ivane, roj. Habič, roj. 14. januarja 1910 v Ljubljani in sem pristojen. Samski, stanoval je na Poljski poti št. 138. Ze večkrat obsojen zaradi komunizma. Velik in močan in ima hud pogled. Organiziral je delavce. Danes je v hribih.

6. **Drakler Marija**, samska, šivilja, hči Agneze, rojena 25. junija 1908 v Ljubljani, pristojna v Mavčiču (Kranj), stanovala v Aljaževi št. 11, že obsojena zaradi komunizma. Je najstarejša članica KPS še od takrat, ko je bila v Jugoslaviji komunistična stranka dovoljena.

15. **Kreft Ivan**, poročen dijak, sin Ivana in Marije roj. Lilek, roj. 30. dec. 1906. v Radgoni, pristojen k Sv. Juriju (Ljutomer). Bivališče neznan, ker je vedno stanoval po deželi in organiziral »Zvezo kmečkih fantov in deklet«. Podedoval je po očetu večje premoženje, ki ga je vsega zapravil. Sam je govoril, da je bil v španski vojni prostovoljec. Na zunaj je izredno prikupnega vedenja, silno prijazen, toda morda najbolj nevaren komunistični organizator. Imel je sijajne zveze z Beogradom. Poročen je bil s hčerko bivšega vinskega trgovca, pozneje pa knjigovodje v pujski elektrarni z magistro Baehlerjevo, ki je bila v službi v Novem mestu. Od je pridobil najprej za »Bojevnike«, pozneje pa za komunizem notranjskega milijonarja Karla (Lineta) Zagarja, pozneje inkasanta za OF pri ljubljanskih bogataših, ki si drugemu niso upali izročiti prispevkov kot njemu. Danes sta oba v hribih.

grobarjev. Leto 1941. je bilo samo ugoden trenutek za izpolnitev že prej pripravljenega načrta. Slovenski komunisti so ta trenutek izkoristili do kraja.

Ce človek razglablja o zgodovini komunističnega rovarjenja v bivši državi pred letom 1941, ga spravi iz ravnosti dva dejstva: ravnanje nekaterih bivših oblasti z grobarji lastnega naroda in pa moralna podoba teh prenapetih.

Kdor je imel priliko videti, kako malomarno, omalovažujoče in prizanesljivo so nekateri oblasti ravnali proti protidržavnim elementom, proti komunistom, se je moral zgroziti. Živo nam je še v spominu, kako se je šepetalo, kadar so prijeli kakega komunisto, češ da bo dobil bogve koliko let ječe. Zgodilo se je narobe. Včasih so koga obsodili na nekaj mesecev, največkrat pa je bil še oproščen, češ da je ta komunistična propaganda in rovarjenje sama otročarija. Mnogokrat se je še kak minister zavzel za »nedolžnega« preganjanca in ga pozneje sprelal še v državno službo. To niso bili redki primeri, in sicer v vsaki vladi.

Nekateri tedanji oblastniki niti niso marali, da bi kdo opozarjal na komunistično nevarnost in na del rdečih grobarjev. Pisanje o komunizmu jim je bilo prav tako neljubo kakor pisanje o tem, da je pod njihovo vladjo kje pri nas revščina in stiska. Ti nekateri vodilni duhovi v bivši državi so bili preveč »demokratični«, da bi videli masonsko in komunistično nevarnost. Rejki so bili, ki so na to nevarnost opozarjali.

Vemo tudi, kolikokrat je ljubljanska policija zadnja leta pred vojno prišla Borisa Kidriča, pa se ji ni nikoli posrečilo, da bi ga bila spravila do sodišča.

ERANC LESKOŠEK
član Izvršnega odbora OF
ter prvi politični komisar
poveljstva rdečih tolpa

FRANC LESKOŠEK
maskiran kot Peter Strugar

TONE FAJFAR
član Izvršnega odbora OF
»kriščanski socialist«

nasprotnih, temveč celo pri delu lastnega tabora tak vihar, ko da je z obsodbo nad podpiranjem komunistične literature z uradnih mest načel temelje vsega tega in dobrega. Da ni bilo pokojnega dr. Antona Korošca, edinega slovenskega politika, ki je nevarnost komunizma za Slovence točno videl, bi se bila zadeva navsezadnje iztekla morda celo tako, da bi bil moral list dati še zadoščenje Vidmarju, Kuharju ali pa vsaj tistim, ki so se zaradi obsodbe nad tako razdelitvijo nagrad čutili politično prizadete.

Ta dva primera pričata, kakšno razpoloženje je glede komunizma in glede njegove nevarnosti vladalo pred vojsko pri nas tam, kjer je bilo najmanj smelo.

A motili bi se, če bi mislili, da je tako imenovana »visokac« javnost spregledala vsaj zdaj ob toliki krvi, tolikem gorju in grozotnih posledicah dela, ki so ga grobarji slovenskega naroda pripravljali že leta in leta pred vojsko.

Kaj še! Zdi se, da je nekaterim ljudem — in sicer tistim, ki bi po svojem poklicu morali biti luč in svetilnik — usojeno, da so vekomaj slepi, vekomaj neobčutljivi za bolešč in trpljenje naroda, ki jih redi, jim daje priznanje in slavo; da vedno poznajo samo čast in ugled svoje kaste in stanu — ne zaradi časti same, marveč zaradi koristi, ki jim jih nedotaknjeni ugled kaste ali stanu prinaša; da zaradi tega zagovarjajo in opravčujejo tudi najbolj ničvednega izmed sebe in skušajo preprečiti sleherni, bodisi še tako upravičeni napad nanj; da skušajo onemogočiti in oslabiliti vsako ugotovitev, ki jo narekujejo koristi celote in skrb za bodočnost lastnega naroda. Zdi se, da je res tako, zakaj drugače si

ZERJAL ANTON

TOMŠIČ VIDA

KOSIR MIRKO

STERMECKI MAK

ni moči razlagati posredovanj, do katerih prihaja, kadar koli je kje v slovenskih listih napisano kaj, iz česar se da sklepati, da je Boris Kidrič sin starega Kidriča, poglavitnega boljševizatorja slovenskega vseučilišča in slovenske razumiške mladine. Marsikdo bi se za glavo prijel, če bi napisali, kdo vse prihaja ob vsakem takem primeru posredovanj in zatrevanja, da stari Kidrič še daleč ni komunist in kakšne zasluge za slovenski narod ima...

Jasno je, da mi, ki temeljito poznamo zasluge Kidriča in Kidričev za vse, kar slovenski narod te čase trpi, ne moremo takim prizadevanjem »visoke javnosti« ustreči in da sem pa tja pokažemo tudi, kako sodimo o tej javnosti sami. Vse to pa delamo zaradi tega, ker vemo, koliko je prav kratkovidnost, sebičnost, slavoželjnost in lahkomišelnost tako imenovanih »odločujočih krogov« in »visoke javnosti« zadnja leta pred vojno pripomogla, da si je komunizem pri Slovencih nemoteno pripravil na vseh področjih postojanke za revolucijo, ki jo izvaja zdaj.

Ti razlogi so krivi, da so mogli vodstvo naše javnosti prevzeti ljudje takega političnega in moralnega kova, kakršni danes vodijo Komunistično partijo in Osvobodilno fronto: mednarodni pustolovci, pokleni zločinci, idejni avanturisti politični spekulant in roparji.

Sram mora zaliti obraz človeku, če ve za zakotne potuhnjene in nepomembne tipe, ki so pripravili tako hudo usodo slovenskemu narodu.

Iz množice teh grobarjev naj prikažemo z imenom in podobo glavne krivce naše narodne nesreče, ker je nujno, da jih slovensko ljudstvo spozna.

Drzna organizatorica delavk. Danes je v hribih.

7. **Hönn Rudolf**, delavec, sin Roberta in Marije roj. Urek, roj. 30. aprila 1915. v Ljubljani, kamor je tudi pristojen. Stanoval v Aleševčevi 38. Bil je obsojen zaradi komunizma. On je imel nalogo pridobivati mladino v društvu »Gozdovnikov«, katerega član je bil že od mladosti. Danes je v hribih.

8., 9., 10. **Bratje Kovačiči**, sinovi pokoj. Lucija in Eme roj. Rozzoni. 1. Fedor, roj. 18. okt. 1907 pri Sv. Luciji, pristojen v Radovljico, stanoval v Ljubljani, Privoz št. 6. Bil je zasebni uradnik, zaradi komunizma že večkrat obsojen. Njegova žena Darinka roj. Švent, hči Ferdinanda in Marije roj. Bavdek, roj. 17. maja 1921. v Ljubljani, huda in nevarna komunistka. Bila je tudi že obsojena zaradi komunizma. 2. † Oskar Kovačič, roj. oktobra 1908, poštni uradnik. Zelo krvoloč in zelo strupen komunist je 3. Leon, roj. 28. marca 1910., zasebni uradnik. Vsi trije so poprej stanovali Cesta za Gradom št. 11, in so mnogo delali v »tehnik« in pri razpečevanju komunistične literature. Fedor in Leon Kovačič sta zdaj v hribih.

12. **Korš Miroslav**, odpuščen profesor kemije, sin Blaža in Uršule, roj. Zifko, roj. 15. marca 1905 v Ljubljani, neporočen, stanoval v Aljaževi št. 16. Bil je profesor na gimnaziji v Vel. Kindi. Ker pa ni skril komunističnega prepričanja, je bil odpuščen iz državne službe. Pozneje je bil v službi pri Medicu v Domžalah. Izredno previden, skrajno premeten in zelo nevaren. Sprejemal je komunistične kurirje

16. **Krivie Vladimir**, diplomiran jurist, sin Edmunda in Franciške roj. Mežan, roj. 26. aprila 1914. v Idrijski Loki, pristojen v Ptuj, stanoval v Ljubljani na Tyrševi št. 125. Velike postave, zelo agilen, strupen in nevaren komunist, drži stike z višjimi funkcionarji. Zdjaj je v hribih. Bil je z Ivanom Stanovnikom mlajšim dne 14. in 20. februarja v Črnomlju zapisnikar pri »parlamentu«, hkratu je član rdečega »zakonodajnega odbora«.

17. **Kroš Josip**, bivši uslužbenec pri začasni upravi za razlašene gozdove. Imel je kontrolo po gostilnah. Danes je v hribih.

18. **Leskošek Franc**, strugar, sin Franca in Terezije roj. Busar, roj. 2. decembra 1897. v Celju, kjer je najprej bival, pozneje pa v Ljubljani, Ciglarjeva 41. Bil je tajnik Saveza metalnih radnika Jugoslavije in kot tak je imel velik vpliv na delavce. Vedno je organiziral štrajke, čeprav je oblastem lagal, da vpliva na delavce pomirjevalno. Leta 1937 so ga socialisti izrinili iz »Saveza«, zato je dal Leskošek leta 1941. ustreliti Pavla Vrankarja, češ da ga je ta izpodrinil s tega vplivnega mesta. Leskošek je visoke postave, nadarjen samozabracenec. Dober govornik, na zunaj hinavski. V Jugoslaviji je dajal zakrinkano glasilo KPS »Ljudsko pravico« in druge tiskovine. Ima hišico v Ciglarjevi ulici. Bil je eden vodilnih organizatorjev OF. Leta 1941. je bil za zaprt v šentpeterski kasarni v prtilju, pa so mu od zunaj s pomočjo badoljevke policije prežagali križe, da je po-

(Dalje na 4. strani)

»Slovenstvo«, »jugoslovanstvo« in »zaveznništvo« slovenske Osvobodilne fronte

Eno najzanimivejših poglavljev v »Crnih bukvah«, o katerih pišemo na drugem mestu, je poglavje o tem, s kakšnimi lažmi je Osvobodilna fronta skušala zakriti svoj pravi komunistični obraz ter skušala pridobiti Slovence za svoje cilje z lažmi o tem, da se bori za slovenstvo, jugoslovanstvo, za zaveznništvo, za demokracijo itd. To poglavje na podlagi izvirnih listin ter izjav prvakov Osvobodilne fronte postavlja komunistično propagando na laž ter dokazuje, da se za vsem tem besedičenjem o slovenstvu, nacionalnosti in drugem skriva v resnici samo komunizem. To poglavje pravi:

»V zvezi s tem velja omeniti še neki posredni dokaz za komunistični značaj Osvobodilne fronte. Ta posredni dokaz je križica razlika med propagando in resničnim stališčem Osvobodilne fronte do določenih vprašanj.

Komunistični prvaki v Osvobodilni fronti so izkoristili prav vsa propagandna sredstva, da bi »rdovratno« slovenske ljudske množice z njimi pridobili za »narodno-osvobodilno gibanje«. — Za vsako politično skupino in usmerjenost so pripravili nova gesla ter izkoristili vse momente, ki bi jim pri tem lahko koristili.

Prva laž

V začetku so gnali silovit hrušč s slovensko narodno zavednostjo, z nacionalizmom, s frazo o osvoboditvi, združitvi in samoodločbi slovenskega naroda. Toda prav tedaj, ko je ta »nacionalistična« propaganda Osvobodilne fronte najbolj cvetela, je Boris Kidrič, tajnik Komunistične partije in tajnik Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, na konferenci Partije v mesecu juliju 1942 s poudarkom izjavil:

»Istočasno poudarjamo internacionalizem in se borimo proti sovinitom reakcije.«

»Sovinita reakcija« so za Kidriča in vodstvo slovenske Osvobodilne fronte vsi ljudje, ki proti internacionalizmu poudarjajo načelo slovenstva, načelo pravega nacionalizma. O slovenstvu in nacionalnosti Osvobodilne fronte pa najbolj nazorno govore njene izdajalske, protislovenske zveze s cesarsko italijansko vojsko, o katerih bo govor pozneje.

Ze dejstvo, da je slovensko »narodno osvobodilno gibanje« bilo zapovedano od Sovjetov, to je iz tujine, priča, da je pro-

paganda o slovenskem značaju tega gibanja ter o njegovem boju za slovenske vrednote in dobrino, laž.

Kako bi se tudi mogli boriti za slovenstvo in za Slovence ljudje, ki so Osvobodilno fronto začeli in jo še vodijo? Ali je kot bora za pravo slovenstvo in za slovenski narod moči smatrati Josipa Vidmarja, predsednika Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, ki je v slovenski književnosti in umetnosti poldrugo desetletje načrtno pobijal vse, kar je imelo kakršno koli zvezo s pravim slovenskim duhovnim in narodnim izročilom; ki je več kakor pet let z vsemi silami in pod vsemi krinkami pripravljal pot za boljše civilizacijo slovenskega kulturnega življenja; ki je v svojih kritičnih merilih prevzel vse vrednote, samo da bi v umetnosti in v književnosti pripomogel do uspeha bolj ali manj neznatnim ljudem, ki so bili komunisti, to se pravi, ki po bistvu svojega nazora niso mogli biti Slovenci?

Ali more biti voditelj takega slovenskega gibanja n. pr. Boris Kidrič, človek, ki je že v rani mladosti postal plačan agent Kominterne in je v vsem svojem neznatnem javnem delu vedno zagovarjal taka politična načela in taka politična stališča, ki so morala Slovincem v vsakem položaju prinašati škodo?

Kako bi bilo mogoče priznati take idealne nagibe bivšim poklicnim zločincem in morilecem iz vodstva »narodno-osvobodilne vojske«, kakor je n. pr. »brigadni« poveljnik Stanko Semir, s komunističnim imenom Daki, ki se je večkrat bahal, da je sam z lastno roko poklal na desetine in desetine Slovencev? Ali morejo voditelji takega narodno-osvobodilnega boja biti ljudje, kakor je politični komisar bivšega II. bataljona Dolenjskega odreda Majcen Nace, ki je v času najhujših komunističnih pokolov dejal:

»Odišni delamo! Koder greva skupaj s komandantom Moretom Ivanom (ki je bil že pred vojno obsojen zaradi umora, op. pis.), povsed se vleče za nama rdeča črta. Samo midva sva jih v tem kratkem času nad tri sto pobila. Pot v revolucijo se siljamo pripravljati.

Ali morejo veljati za prvake takega narodnega, idejnega in idealnega gibanja mednarodni pustolovci in ljudje temne preteklosti ter okrvavljenih rok, kakor na primer dr. Aleš Baebler, bivši junak partijskega podzemlja in rdeči prostovoljec iz španske državljanske vojne, ter Lovrene Kuhar, ki je svojo revolucionarno komunistično kariero začel s ponesrebo delavskega denarja pri bratovski skladnici v Mežici? Ali je moči kaj takega trditi o

Edvardu Kočeku, človeku, ki je skušal svoje bolesne težnje po oblasti uveljaviti pod vsemi prapori in v vseh oblekah od kolarja preko anarhističnega individualizma, personalizma in »novega krščanstva« pa do najbolj neodjenljivega in krvavega komunizma?

Niti enemu izmed teh ljudi ni moči česa takega prisoditi. V zločin nad slovenskim narodom, kateremu so dali ime Osvobodilna fronta, so jih gnali osebni nagibi, osebne strasti in osebna užaljenost, ne pa skrb za slovenstvo ali ljubezen do naroda. Pravo ozadje in nagibe njihovega izdajalskega dela je najbolje izrazil Edvard Koček v pismu, ki ga je 10. avgusta 1943 pisal nekemu svojemu oboževalniku v Ljubljano, v katerem pravi:

»Ne gre (nam, to je Osvobodilni fronti, op. pis.) več za zlom fašizma, ampak za tisto zadnjo resničnost sveta: posest in oblast.«

In to je edina dejanska resnica o tem, zakaj se voditelji Osvobodilne fronte bore. Slovenstvo in boj za narodno korist sta jim samo propagandna laž!

Druga laž

Druga taka propagandna laž Osvobodilne fronte je trditve, da so v njej zastopane vse bistve slovenske politične stranke.

Slovinci smo v preteklosti imeli štiri pomembnejše politične stranke, ki so res imele zaslobo v ljudstvu in so vse skupaj v resnici politično zastopale ves slovenski narod. To so bile: Slovenska ljudska stranka, Samostojna demokratska stranka, Samostojna kmečka stranka in Socialistična stranka. Komunistična stranka zakonito ni obstajala, pa tudi kot nezakonita skupina ni števila pomenila nič, kaj šele da bi bila mogla zastopati kakšno del slovenskega ljudstva. Slovenska ljudska stranka se je po letu 1935 vključila v vsedržavno Jugoslovansko radikalno zajednico. Samostojna demokratska stranka ter Samostojna kmečka stranka pa že l. 1932 v Jugoslovansko nacionalno stranko.

Dejstvo je, da v Osvobodilni fronti ni zastopana niti ena od teh bivših strank, ki bi slovensko ljudstvo lahko edino politično predstavljale. Niti v širšem niti v ožjem vodstvu Osvobodilne fronte ni niti enega človeka, ki bi bil meseca aprila 1941 član, kaj šele vodilni zastopnik katere koli izmed omenjenih slovenskih političnih strank. Noben član Izvršnega odbora Osvobodilne fronte ni nikdar bil viden član katere izmed navedenih slovenskih strank. Ker stranke lahko zakonito zastopajo samo vodilni ali od stranke za to pooblašeni ljudje, je torej jasno, da Osvobodilna fronta s trditvijo, da so v njej zastopane vse slovenske stranke — laže.

Vodilni slovenski stranki: Slovenska ljudska stranka v sklopu Jugoslovanske radikalne zajednice ter Samostojna demokratska stranka v sklopu Jugoslovanske nacionalne stranke kot zastopnici ogromne večine slovenskega ljudstva sta bili pri pripravi za ustanovitev Osvobodilne fronte celo izrečno izključeni, ker so se ju voditelji Osvobodilne fronte kot večinskih zastopnikov ljudstva bali. O tem priča izjava predsednika Izvršnega odbora Osvobodilne fronte Josipa Vidmarja, ki je v brošuri »Beseda o Osvobodilni fronti«, zapisal:

»Jasno pa vam mora biti, da (Osvobodilna fronta, op. pis.) nikakor in pod nobenim pogojem ni marala in ni mogla sprejeti v svoje vrste strank, ki so se v jugoslovanski preteklosti osramotile in omadeževale... ali ki so želele in podpirale peto kolono na naši zemlji ali celo same bile peta kolona za naše sedanje okupatorje. V ti dve stranki smo zato skupini skupini nesprejemljivih je Osvobodilna fronta utemeljeno štela vodstvo obeh dotrajanih vodilnih političnih strank: Jugoslovanske radikalne zajednice in Jugoslovanske nacionalne stranke, ki sta bili iz Osvobodilne fronte vnaprej in neprekleno izključeni.«

Izključeni, ker sta bili po tradiciji protikomunistični, zlasti prva, ki temelji na katoliškem svetovnem nazoru in bi jo za protinacionalno delo Osvobodilne fronte sploh ne bilo moči pridobiti. Hkrati s to »izključitvijo« je Osvobodilna fronta hotela že vnaprej kot »peto kolono« in »izdajalce« označiti ogromno večino slovenskega naroda, ki sta ga ti stranki zastopali in vodili.

Resnica je, da je kot politična stranka v Osvobodilni fronti od vsega začetka zastopana samo Komunistična partija Slovenije in nobena druga. Ta je danes tudi edina dovoljena stranka v okviru Osvobodilne fronte. Edino od Komunistične partije Slovenije so v vodstvu Osvobodilne fronte vodilni ljudje, to je člani njenega Centralnega komiteta, ki Izvršni odbor Osvobodilne fronte tudi dejansko vodijo. Predsednik Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, Josip Vidmar, ni nikdar pripadal nobeni stranki in se je s tem vedno postavjal. Zaradi tega ne more danes govoriti o tem, da v Osvobodilni fronti katero — zlasti v vodilnem smislu — zastopa. Isto je z drugimi člani Izvršnega odbora: Kočekom, Rusom, dr. Brecljem Marjanom, Fajfarjem, Lubejem. Nihče izmed njih ne zastopa nobene slovenske politične stranke, ker nihče v nobeni ni bil, kaj šele da bi bil dobil pooblastilo za zastopstvo. Ker so Koček, Fajfar in Breclj danes vsi člani Komunistične partije, jih je treba smatrati kvečjemu za njene zastopnike, tako da je Komunistična partija Slovenije v Osvobodilni fronti ne le edina politična stranka, temveč hkrati tudi najmočnejše zastopana skupina. Od nje so namreč v Izvršnem odboru Osvobodilne fronte poleg članov Centralnega komiteta Komunistične partije: Borisa Kidriča, Edvarda Kardelja in Franca Leskoška, še omenjeni trije; dalje Zoran

Polič, Josip Rus in Franc Lubej, ki so tudi člani Komunistične partije Slovenije. Tako od članov Izvršnega odbora Osvobodilne fronte uradno ni pripadnik Komunistične partije samo Josip Vidmar, če smemo verjeti njegovi lastni izjavi. Kje more potem biti govora o tem, da so v Osvobodilni fronti zastopane vse slovenske politične stranke in skupine?

Ista slika je v drugi najvišji ustanovi Osvobodilne fronte, v njenem »Plenumu«, v katerem sta od bivših vidnejših zastopnikov kake stranke samo pokojni dr. Ant. Breclj, ki je bil zaradi nediscipline že l. 1936 izključen iz Slovenske ljudske stranke, ker je zaradi ozke osebne politike skušal delati v njej razdor, ter inž. Sernee, bivši jugoslovanski minister za gradnje, ki se je v Slovenski ljudski stranki in v javnem življenju onemogočil s svojimi umazanimi korupcijskimi zadevami iz leta 1927.

Ce ta dva človeka, člana širšega vodstva Osvobodilne fronte, lahko zakonito zastopala v njej kako slovensko stranko, naj presodi vsakdo sam!

Taka je torej resnica o propagandnih trditvah Osvobodilne fronte, da so v njej zastopane vse slovenske politične stranke.

Tretja laž

Tretje tako zlagano propagandno geslo Osvobodilne fronte je bilo govorjenje o Jugoslaviji, jugoslovanstvu, skupnosti jugoslovanskih narodov itd. Vse to je bila gola propagandna laž za slepljenje javnosti.

Kako bi bilo moči verjeti v odkritosrčnost komunistične propagande z jugoslovanstvom, če je Osvobodilna fronta v letu 1941 smatrala za svojo poglavitno nalogo, da bivšo državo kot politično idejo in stvarnost pri slovenskem ljudstvu simbolizira črni? Podatna glasila Osvobodilne fronte to leto niso za bivšo Jugoslavijo imela drugih priimkov kakor »jugoslovanska nestor«, »koruptna reakcionarna tvorba«, »kapitalistična pošasta«, »neživljenjska absurdnost«, »petokolonska Jugoslavija«, »semravec Peter II. in njegovi bolji jastrebci« (glej »Slovenskega poročevalca« iz leta 1941, ter drugo podatno propagandno literaturo), »režim žandarjev, Glavnaja, režim socialnega in nacionalnega zatiranja« (Tito: »Narodno vprašanje v Jugoslaviji v luči narodno osvobodilne borbe«).

Ko so se propagandna gesla zaradi taktike, ki so jo narekovala Osvobodilni fronti navodila iz Moskve, spremenila in začela poudarjati neko svojo Jugoslavijo in jugoslovanstvo, je uradno stališče vodstva ostalo isto. Tona Fajfar, član Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, je meseca maja 1942 na shodu v Kompoljah govoril:

»Naša hrabra partizanska vojska ne prizna bivšega kralja Petra... Kajti mi Jugoslavije nečemo več. Mi hočemo ustvariti nekaj novega, zato kontinuitete Jugoslavije ne priznamo.«

Brošura »Zakaj je propadla Jugoslavija?«, ki jo je izdala Agitacijsko propagandna komisija Centralnega komiteta Komunistične partije Jugoslavije 1942 — torej vir, ki izraža uradno stališče Komunistične partije in s tem Osvobodilne fronte — pravi:

»Drugič pa mora »ideološka« navlaka izginiti z narodne pozornosti. Taka ideološka navlaka je... protislovensko in protijugoslovensko... Tisti, ki so neke iz idealizma sledili jugoslovenom, naj se danes... ne čutijo prizadete, če bijemo tudi po jugoslovenstvu — prav tako kakor smo točki po vseh pojavih petokolonstva znotraj slovenskega naroda.

Mi komunisti, ki nimamo sentimentalnih ozirov... smo dolgo tega našli izvirni greh tam, kjer ga je treba iskati: v letu 1918« (namreč v nastanku Jugoslavije, op. pis.).

Brošura »Revolucionarni razvoj slovenskega narodno-osvobodilnega gibanja«, ki jo je Komunistična partija Slovenije izdala meseca junija 1942, pravi:

»Njegov (narodno-osvobodilnega gibanja, op. pis.) smoter pa vendarle nikakor ne bi bil dosegljiv s kakršnim koli povratkom predokupacijskega stanja, recimo Jugoslavije. Med upravo in vojaško organizacijo ter oboroženo silo stare Jugoslavije po eni strani, ter sedanjo osvobodilno vojsko slovenskega in ostalih narodov Jugoslavije po drugi strani, ni prav nobene dejanske kontinuitete.«

Četrta laž

Četrto tako propagandno slepilo, ki mu je nasledel del domače javnosti, še bolj pa tujina, je krivljenje, da je Osvobodilna fronta »angleški zaveznik« in da se bori za njihove cilje. Tudi ta propaganda je samo taktika, ki jo vodstvu Osvobodilne fronte narekujejo vojno politične razmere in navodila iz Moskve. Načelno stališče vodstva Osvobodilne fronte do Anglije in Amerike je isto kakor do tako imenovanih fašističnih držav. Slovenska Osvobodilna fronta se bori izključno za komunistične, to je sovjetske politične cilje, in se ima za sovražnico vsake druge sile. Njeno načelno stališče je izraženo v brošuri »Revolucionarni razvoj slovenskega narodno-osvobodilnega gibanja«. Tam bomo o smislu in cilju njenega boja med drugim tole:

»...njegov smoter — namreč osvoboditev, združitve in samoodloba naroda — pa vendarle nikakor ne bi bil dosegljiv s kakršnim koli povratkom predokupacijskega stanja ali z vzpostavitvijo katerega drugega imperialističnega sistema, ki bi vklene v svoje meje slovenski narod... To se pravi revolucionarno zlonistično obstoječi sistem... in revolucionarno preprečiti vzpostavitev katerega koli starega sistema imperialističnega jarna nad Slovence.«

Boris Kidrič, tajnik Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, je na konferenci Komunistične partije Slovenije meseca julija

1942. leta glede razmerja do Angležev in Amerikancev izjavil:

»Tisti, ki bodo šli na angleške pozicije, se jih je treba bati, ker bodo prej ali slej šli... v naročje bele garde.«

Pero Popivoda, zdaj komandant komunistične »divizije«, je imel meseca maja 1943. leta v Iški grapi predavanje, na katerem je dejal:

»Ko bomo vse države osvobodili, bomo pognali še Anglijo.«

»General« Jaka Avšič, namestnik vrhovnega poveljnika »slovenske narodno-osvobodilne vojske«, je 12. oktobra 1943 v Dobriču govoril takole:

»Naš partizan se bje ob Soči, ob Vrbskem jezeru, ob Uni, pripravil, da stre vsakega sovražnika, pa najsi bo Italijan, ki ga je že strl, ali Nemeč, ki ga bomo kmalu pogazili, domači izdajalec belo in plavo gardial, ali pa Anglež. Vse bomo uničili.«

Zoran Polič, član Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, je 26. julija 1943 govoril:

»Med partizanskim moštvom in komando se pojavlja žalostno dejstvo, da postajajo angleški. Zvezo z Angleži smemo uporabiti kvečjemu kot propagandno sredstvo, njihove simpatije pa nikakor ne smemo biti na angleški strani, zlasti pa se ne smemo navzeti njihovega duha... Anglijo lahko izrabimo v toliko, v kolikor s tem lahko slepimo ljudstvo, na drugi strani pa, da izvlčemo iz Angležev, kar se le da.«

Vrhovno poveljstvo »narodno-osvobodilne vojske«, »zaveznice« Angležev in Amerikancev, je tako sponziral 1943 postreliti dosti vojakov in poveljnikov, ker so se preveč opevali za Anglijo. Tedaj je isti Polič tudi prepovedal podtalnim propagandnim glasilom Osvobodilne fronte pisati kar koli v angleškem ali ameriškem duhu in smislu...»

Priča, ki je imela dolgo časa vpogled v delo in usmerjenost Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, pripoveduje glede tega naslednje:

»Ze pred razsulom Jugoslavije je bilo razpoloženje Komunistične partije docela protiangelsko in protizavezniško. Po zlo mu Jugoslavije pa so se ti ljudje orientirali še strože proti Angliji in Ameriki, in sicer zaradi navodil iz Rusije, ki so opozarjala, da bi Angleži in Amerikanci kot reakcionarji utegnili izjaloviti poskuse za revolucijo...«

Ko je »narodno-osvobodilna vojska« prišla na teren, je s pisano in ustno propagando začela takoj napadati Anglijo in njene uradne zastopnike, češ da bodo ti govorlo podpirali vsako reakcijo pri nas. Zato je treba viliti v duše partizanov in civilnega prebivalstva največje sovražstvo do Anglije.

Za to sta se s pisanjem zlasti zavezala Boris Kidrič ter Edvard Koček, oba člana Izvršnega odbora Osvobodilne fronte. Protiangelski kurz v Osvobodilni fronti je bil v začetku tako hud, da so prijeli in takoj ustrelili vsakogar, ki je Angleže samo omenil. Vsa njihova propaganda je bila v prvih časih naperjena zgolj proti Angležem.

To uradno stališče vodstva Osvobodilne fronte se tudi po 8. septembru 1943 ni spremenilo. Vsi politični komisarji so dobili navodila, da morajo na shodih govoriti v protiangelskem smislu. Ta navodila so tudi izpolnjevali. Zlasti je to delal član Izvršnega odbora Osvobodilne fronte Zoran Polič, ki je imel po 8. septembru čez deset shodov, kjer je govoril proti Angležem. On in vsi govorilci — politični komisarji — so v Stični, v Cerklji, Kočevju, Ribnici in drugod napovedovali, da bodo pognali iz dežele tudi »streljajo okupatorja«, to je Angleže, če bi prišli...

Ko je po angleških začetnih uspehih proti Italiji začelo navdušenje za Sovjete med »narodno-osvobodilno vojsko« plahneti in so se vedno bolj oglašale simpatije do Angležev, je Izvršni odbor poslal vsem političnim ustanovam Osvobodilne fronte vrsto skrivnih okrožnic z najstrožimi navodili, da je treba navdušenje za Angleže z vsemi sredstvi zatreti, ker bi angleški vpliv pomenil smrt za komunizem na slovenskem ozemlju.

Protiangelsko stališče voditeljev Osvobodilne fronte je razvidno tudi iz ukrep, ki po smrtno kaznjivo prepoveduje poslušanje radijskega oddaja iz Londona.

Najkasneje se je to stališče Osvobodilne fronte pokazalo po 8. septembru, ko je narodno-osvobodilna vojska hitela vse italijansko orožje, kar ga je ostalo pri nas, voziti v podzemna skrišališča v Kočevskem Rogu. Na vprašanje, čemu to skiranje in skladišče, so člani Izvršnega odbora Osvobodilne fronte odgovarjali zaupnikom, da morajo to orožje pripraviti za boj proti »streljajo okupatorju«, to je proti Angležem, ki se bodo najbrž izkrcali na Balkanu. Glavno poveljstvo da je že izdalo vse nahte in se ho Angležem postavilo v bran, kjer koli bi skušali priti na Balkan.

To je torej resnica o »nacionalnosti«, o »jugoslovanstvu« in o »zavezniški« usmerjenosti Osvobodilne fronte...

Peta laž

Peto tako zlagano geslo, s katerim je Osvobodilna fronta skušala slepiti slovensko ljudstvo, je bila fraza o demokraciji, za katero in v imenu katere da se narodno osvobodilno gibanje bori.

V imenu te »demokracije« je Osvobodilna fronta dajala streljati znane in neznane ljudi, ki so si drznili o korist slovenskega naroda misliti drugače kakor komunisti. V imenu te »demokracije« se je borila proti večini slovenskega naroda in z vsemi sredstvi skušala zadušiti njen glas; v imenu te »demokracije« je uganjala najhujše duhovno, politično in gospodarsko nasilje nad slovenskim ljudstvom.

Kako pa v resnici misli z demokracijo, je docela jasno pokazala lani meseca septembra, ko je uprizorila volitve tako imenovanih »slovenskih ljudskih doposlanecev«.

Resnica o teh volitvah in o svobodi ter demokraciji, ki vlada pri njih, pa Belokranjci sami najbolj veste, saj ste pod kravo vlado Osvobodilne fronte volili tolikokrat kakor nikoli poprej, a nikoli pod grožnjo strojne, kakor mrate v »novem redu«.

(Nadaljevanje s 3. strani.)

begnil. Od tedaj je stalno v hribih in je bil od začetka politični komisar zbornega poveljstva. Tolovajsko ime »Peter Strugar«. Dal je likvidirati več ko 500 ljudi. Podpisal je nešteto likvidacijskih in roparskih dokumentov. Krvoločno do skrajnosti.

19. Nachtigal Konstantin, akademik, sin dr. Rajka in Miroslava roj. Dolenc, roj. 20. aprila 1915 v Gradcu, pristojen v Ljubljano, kjer je stanoval v Slomškovi ulici 17. Organiziral je dijaštvo, danes baje v internaciji.

20. Nemaš Velimir, akademik, sin Leopolda in Marije roj. Prič, roj. 22. decembra 1929 v Ljubljani; stanoval v Prisilni ulici 5-1. Danes je v hribih.

21. Novak Leon, profesor glasbe, sin Antona in Leopoldine roj. Schwarz, roj. 17. oktobra 1906 v Mariboru. V Ljubljani je stanoval na Tyrševi cesti 47b-111. Bil je že obsojen zaradi komunizma. Hud organizator, imel je večjo funkcijo v pokrajinskem komitetu. Danes je v hribih. Še huji je pa brat Anta, učitelj, zdaj divizijski politkomisar, ki je šel že prve dni v hribe.

22. Očepek Angela roj. Dovč, delavka pri »Saturnus«, stanujoča v Spod. Zadobrovi pri Ljubljani. Poročena, ima enega otroka. Je močne postave, huda organizatorka po tovarnah. Danes je v hribih.

23. Ravnihar Evgen, odvetniški pravnik, sin odvetnika dr. Vladimira Ravniharja in Antonije roj. Strle, roj. 19. marca 1912 v Ljubljani, stanoval na Miklošičevi c. 18. »Ultra« komunist, politični organizator, salonski levčar, organiziral je »boljšje kroge«, kamor drugi »plebejski« komunisti niso mogli. Vsi salonski komunisti, ki so danes v hribih, ter njih lahkomiselni očeti in matere se imajo njemu zahvaliti, da so njihovi otroci deležni rdeče svobode in njenih posledic. Danes je Evgen Ravnihar v hribih in ima »molezavico« čez.

24. Stermečki Maksimilijan, medicinar, sin Maksimilijana in Evgenije roj. Veniza, roj. 30. junija 1908 v Venco Carmone. Bil že je obsojen zaradi komunizma. Delal je nekaj časa v bolnišnici. Je srednje postave, blond, nosi naočnike. Zelo zajedljiv in zagrenjen. Velik prijatelj Vladimirja Kozaka. Oba sta že od začetka v hribih.

25. Stepar Viktor, ključavničar, sin Jakoba in Franciške roj. Spacapan, roj. 12. decembra 1914, samski, pristojen v Ljubljano, stanoval v Predovičevi ulici 32. Sposoben organizator delavstva. Imel je v mestnem odboru OF večjo funkcijo. Sedaj v hribih.

26. Stranič Vesna, akademičarka, samka, hči Jožefa in Katarine roj. Halokira, roj. 2. junija 1920 v Pazinu, pristojna v Maribor, stanovala v Ljubljani, Komenskega ul. 7, pri Baeblerjevih. Je majhne postave, agilna komunistka, organizirala je »ženski pokret«. Danes je v hribih.

27. h Tomšič Anton, pravnik, poročen, sin Mihaela in Johane roj. Tomšič, roj. 9. novembra 1910 v Trstu, pristojen v Ljubljano, kjer je stanoval v Bohoričevi ulici 33. Večkrat obsojen zaradi komunizma. Bil je glavni voditelj poleg Kardelja in Kidriča. Bil je taj-

nik pokrajinskega komiteta KPS. Srednje postave, nosil je naočnike. Pokvarila ga je šola, kjer se je spoznal s Kidričem mlajšim. Vzdrževal je zveze s tujino. Ustreljen leta 1942, najbrž ga je spravil s polji Kidrič sam, ker bi mu bil pri vodstvu Partije lahko nevaren konkurent.

28. Tomšič Vida, žena Antona, rojena Bernot, hči Ivana, učitelja, in Franje roj. Rozman, roj. 16. junija 1916 v Ljubljani. Ze kot študentka obsojena zaradi komunizma. Ženska brez čustva. Ko so jo uro pred ustrelitvijo moža spustili k njemu, je ostala zunaj celice pri vratih, dvignila pest k obrazu ter zakričala: »Anton, tovariš moj! Nato se je obrnila in odšla. Danes je v hribih. Je članica zakonodajnega odbora plenuma OF in CKKPS, glavna urednica »Ljudske pravice« in članica »komisije za ugotovitev zločinov!«

29. Kardelj Anton, bivši dijak, sin Antona in Elizabete, roj. Ivančič, roj. 25. januarja 1915 v Rojani pri Trstu, pristojen v Ljubljano, kjer je stanoval na Večni poti št. 27. Bil je že kot študent obsojen zaradi komunizma. Menda je bil ustreljen 1942.

30. Kardelj Josipina rojena Maček iz Zadobrovi. To je druga »ženca« Kardelja, ker prva — privatna uradnica — se je dala ločiti od njega zaradi komunizma. Njen brat Ivan Maček — »Jrnež Posavec« — je bil prvi vrhovni poveljnik slovenskih rdečih tolp. Bil je v Moskvi. Danes je komunistični »minister« za notranje zadeve in je v hribih.

31. Baebler Aleksander.

32. Kardelj Edvard, in.

33. Kidrič Boris. O poslednjih treh bo treba posebej govoriti ob priliki.

Teh 33 ljudi je tvorilo torej jedro predvojne slovenskega komunizma. Marsikdo se bo začudil, ko bo bral skoraj neznana imena in na videz brezpomembne osebe. A to je ravno taktika komunistov, da pravih voditeljev ljudje nikdar ne poznajo. Izmed vseh 33 so komaj štiri imena bolj znana, drugih pa širša javnost ni poznala.

Ce bi bile oblasti n. pr. leta 1935, ali pa še 1941, zaprle omenjenih 33 ljudi, bi ne bilo nikdar OF na Slovenskem in tudi takega pekla ne, kakor je sedaj. Badoljevci so imeli vseh 33 zločincev že zaprtih, pa so jih po kratki pridigi izpustili iz zaporov. Ali niso bili veliko dušni? Vsekakor! Ko pa so videli, kaj OF počneja, so poslali nekaj protikomunistov v gozd, da izsledijo voditelje. Ko se je patrila vrnila iz gozda in povedala, da je 14 glavnih komunistov-voditeljev OF na Grabeljah v Iški, so šli badoljevci tja točno čez 3 tedne, ko že ni bilo o taborišču ne duha ne sluha. Kaj mislite, kdo je obvestil komuniste, naj se umaknejo? Uganite, mi smo že! Dobro bi bilo, če bi uganili to tudi Slovenci izven naše pokrajine, ker sicer bodo po končani vojni preklinjali vse Kidriča, Baeblerje, Kočke, Lubeje, Ruse in druge, pa bo prepozno!

»Za bolezen so zdravlila« pravi narodna pesem. »Za neumnost in nezrelost jih pa ni.« nam dokazuje zgodba o tem, kdo so bili grobarji slovenskega naroda še pod Jugoslavijo in zakaj so to lahko postali!

»ČRNE BUKVE« ali dokazi o zlaganosti in zločinskem delu komunistične Osvobodilne fronte

Vsa naša javnost s komunistično vred je z ogromnim zanimanjem pričakovala izida »Črne bukke«, v katerem je mišljala dobiti drugi del knjige »V znamenju Osvobodilne fronte«, ki je izšla v začetku lanskega leta.

Ta knjiga je izšla pretekli teden pod naslovom »Črne bukke o delu komunistične Osvobodilne fronte proti slovenskemu narodu«. V tehnici in zgoščeni besedi, iz obilice izvirnih dokumentov, izjav in slik kaže uničevalno delo Osvobodilne fronte pri nas. Seznanja nas z njenim nastankom, njenim političnim ozadjem, njenimi nameni in pomenom, ki je daleč od tega, za kar jo je komunistično vodstvo OF razglasilo.

Ze knjiga »V znamenju Osvobodilne fronte« je vzbuja ogromno zanimanje med vsemi Slovenci kot prvo resno protikomunistično dokumentarno delo. Njeno nadaljevanje »Črne bukke« se pa od nje temeljito razlikuje po obliki, vsebini, obsegu, načrtu obdelavi dokumentarnosti in izboru slik.

Ze zunanja oblika knjige je taka, da zbudi v človeku na prvi pogled zanimanje in je s tem že na zunaj dosežen njen namen. Zunanja oprema je enostavna, toda izredno učinkovita in prepričljiva ter logična glede na vsebino. V črni strani bel kvadrat, njen napis v črni »Črne bukke«. Zdi se ti kakor mrtvaški oder, na njem pa po komunistični razveljavi slovenski narod. Pogled na knjigo ti dá takoj slutiti črno vsebino. Knjiga je velikega formata in ima 248 strani.

Posebno je treba poudariti načrtno obdelavo zbranih gradiv in enotne vidike, po katerih je knjiga razdeljena v tri glavne dele: Slovenska Osvobodilna fronta — orodje sovjetskega imperializma, komunistični značaj Osvobodilne fronte, Osvobodilna fronta — protislovensko gibanje.

V smislu teh treh vodilnih načel knjiga dokazuje z dokumenti in izjavami slovenskih komunističnih voditeljev, da Osvobodilna fronta ni bila ustanovljena z namenom, da bi slovenski narod osvobodila, ampak da bi ga pripeljala socialno v naročje komunizma, politično pa v sklop Sovjetske Rusije.

Iz knjige je razvidno, da še nikdar ni nobena politična stranka ali gibanje slovenskega naroda tako grdo gojufalo, kakor ga je Osvobodilna fronta, ki ga je pod krinko »osvobodilnega« gibanja potegnila v krvav vrtnec, v katerem je skoraj izginil.

Prvo poglavje knjige dokazuje, da je Osvobodilna fronta le orodje Kominterne in po njej sovjetskega imperializma.

Osvobodilna fronta je bila, kakor pričajo uradne izjave njenih prvakov, ustanovljena na pobudo Komunistične partije Slovenije. Komunistična partija Slovenije je po istih izjavah bila ves čas vodilna in poglavitna sila Osvobodilne fronte. Vse delo Osvobodilne fronte je potekalo po načrtih Komunistične partije Slovenije ter v skladu z njenimi socialnimi in političnimi cilji. Ti cilji so znani, znana je pa tudi povezanost slehernih komunističnih strank na svetu s Komunistično internacionalo ter popolna odvisnost vsake komunistične stranke od navodil Kominterne. Zaradi tega je več kot jasno, da Komunistična partija Slovenije tako važnega sklepa, kakor je bil sklep o začetku obojestrane vstaje v okviru Osvobodilne fronte ter o začetku komunistične revolucije v deželi, ki leži v srečevanju Evrope, ni mogla sprejeti na svojo pest, temveč je to storila na zapoved iz Moskve.

Danes ni treba dokazovati, da je Kominternina z vsemi svojimi ustanovami ter s svojim ciljem, svetovno revolucijo, samo orodje sovjetskega imperializma, ki mu gleslo o svetovni revoluciji služi za krinko, pod katero naj bi uresničili svoje politične, osvobodilne namene.

Kakor pričajo razni politični dogodki v letu dni nazaj, si je sovjetski imperializem v sedanji vojni zastavil točne cilje, ki jih hoče doseči. Določil je meje, do koder naj bi po sedanji vojni segala politična oblast Sovjetov.

Ker je ta pri uresničevanju omenjenih svojih načrtov vsaj uradno kolikor toliko vezana na svoje sedanje zaveznike in se mora ozirati na njihove cilje in načrte, skuša doseči svoje namene s politiko dopolnjevanja dejstev. Še pred vojaško odločitvijo v sedanji vojni hoče namreč na ozemljih, ki jih ima za svoje bodoče vplivnostno področje, ustvariti tako politično stanje, sprito katerega bi bila potem možna ena sama odločitev, namreč: vključitev teh pokrajin v državni sklop Sovjetske Zveze.

Ta svoj namen — ustvaritev dopolnjenih dejstev — je Sovjetska Rusija skušala in še skuša doseči po komunističnih strankah na teh ozemljih. Te so takoj tedaj, ko se je Rusija odločila za poseg v sedanjo svetovno vojno, dobile od Kominterne zapoved, da ob začetku vojne začno z obojestrano vstajajo na svojem področju.

Neumno bi bilo misliti, da so Sovjeti s temi vojaško brezupnimi in jalovimi načrti v oddaljenem zaledju pravega bojišča hoteli vplivati na potek pravih bojev. Morda je to bil postranski namen. Poglavitni namen je bil v teh deželah zanesti komunistično revolucijo, spraviti s poti vse nasprotnike boljševizma in boljševskega imperializma ter ustanoviti tam komunistično ali vsaj levčarske vlade. Te vlade bi Sovjetska zveza potem ob ugodni priliki uradno priznala, one pa bi — spet ob ugodni iz Moskve nakazani priliki — po načelih »demokracije« ter »samoodločbe narodov« izglasovale politično priključitev teh pokrajin k Sovjetski Rusiji.

Politični razvoj »Protifasističnega sveta narodov osvoboditve Jugoslavije«, katerega sestavni del je Osvobodilna fronta,

njegova sprememba v »zakonodajno telo« ter v vlado »maršala« Tita in pa dosedanje stališče Sovjetske Rusije do te vlade nazorno dokazujejo resničnost te trditve.

Sovjetski prvaki in prvaki Kominterne so vedeli, da predstavljajo komunistične stranke v deželah, ki naj bi prišle v sovjetsko politično območje, le neznatno manjšino. Vedeli so, da so vsi ti narodi, naj žive v takem ali takem političnem položaju, iz prepričanja in zaradi svojih osnovnih narodnih koristi med načrtnim nasproti. Plašila je te narode med drugim zgovorna usoda Baltičkih držav, Finske in Poljske. Bilo je jasno, da komunistične stranke pri njih ne bodo uspele, če bi nastopile s svojim prvim programom, z revolucijo.

Zaradi tega se je Kominternina odločila za drugo pot. Te narode je bilo treba najprej pridobiti za obojestrano vstajo pod krinko »narodno-osvobodilnega« boja proti »okupatorjem« in proti domaći »reakciji«, to je, proti tistim silam in skupinam, ki so v vstaji videli jalov samomor lastnega naroda.

Narodno-osvobodilni boj so začeli in vodile komunistične stranke pri nekaterih narodih. Zani so z različnimi sredstvi pridobile tiste politične skupine, ki so bile same po sebi levčarske, ali pa so jih komunisti tako razkrojili, da so v njih vodili oni.

Da je Osvobodilna fronta povsem komunistična ustanova, dokazuje njen nastanek, njeno vodstvo, njena organizacija, njen politični razvoj ter ustroj in naloge njene »narodno-osvobodilne« vojske. Knjiga navaja glede tega nešteto dokazov in uradnih izjav, med njimi naslednje najznamenjše:

»Okrožnica »Osvobodeno ozemlje« je potrdila partijske linije, ki jo je izdala Komunistična partija Slovenije junija 1942, pravi:

»V nas (partije, op. pis.) so uprte oči vsega slovenskega naroda in vsega sveta... Linija partije je postala linija partijskega obojestrane odpora, je postala linija vse Osvobodilne fronte.«

Edvard Kardelj, s komunističnim imenom Kristof, vodilni ideolog slovenskega komunizma, in Aleš Bačler, oba člana Centralnega komiteta Komunistične partije, sta junija 1942 poslala pismo glede organizacije Osvobodilne fronte na Gorjanskem. V njem pravita:

»Sklicujte masovne shode. Popularizirajte partijo kot avantgardo osvobodilne borbe. Postavljajte povsod odbore Osvobodilne fronte kot organe oblasti. Glejte pa, da bodo v odbore izvoljeni samo aktivisti partije.«

Okrožnica »Smernice za komisarje, komandirje, politične delegate in vodnike«, izdana v začetku junija 1943, pravi:

»Komunistična partija je snov vsega partizanstva.«

Pri razpravi o raznih poročilih na omenjeni konferenci Komunistične partije so glede vloge komunizma v Osvobodilni fronti bile dane še naslednje izjave:

»Kakor povsod, je tudi v partizanih Komunistična partija hrbtenica vsega. Mi vsi smo ponosni na svojo Komunistično partijo in na njen Centralni komitet. Ponosni smo zato, ker se je ta Komunistična partija pod vodstvom Centralnega komiteta v svoji politiki prekalila, boljševizirala. Od takrat je linija naše stranke kristalno čista. Uspehi, na katere gledamo, so v prvi vrsti uspehi te Komunistične partije in tega Centralnega komiteta.« (Ante Novak, politkomisar »III. grupe odredov«.)

»Vsi uspehi slovenske osvobodilne borbe so izraz pravilne linije Centralnega komiteta. To nas mora še bolj tesno združiti okrog Centralnega komiteta... To je prvi predpogoj, če hočemo izpolniti vse naloge, ki stojijo pred nami.« (Lojze Brodar, politični komisar »Belokranjskega odreda«.)

Ob isti priliki je Edvard Kardelj, član Centralnega komiteta Komunistične partije in član Izvršnega odbora Osvobodilne fronte jasno povedal:

»Naš cilj in naša naloga je, da na Slovenskem uvedemo diktaturo proletariata in po našem prizadevanju mora prav Balkan postati izhodišče novega komunističnega reda tudi za vse Evropo.«

Prav tedaj je tudi zastopnik krščanskih socialistov in član Izvršnega odbora Osvobodilne fronte dr. Marijan Brečelj izjavil:

»Če hočemo izvesti socialno revolucijo, se moramo absolutno predati vodstvu komunistov, kajti vsaka druga organizacija bi bila temu pokretu škodljiva. Vedeli namreč moramo, da je Komunistična partija avantgarda, zato jo moramo poslušati: da je Partija internacionalna organizacija, ki ji pač ne smemo oporekati niti v najmanjši stvari.«

Pobuda Komunistične partije, avantgardistična vloga Komunistične partije v Osvobodilni fronti, komunistična partija je temeljna sila Osvobodilne fronte, linija Partije je linija Osvobodilne fronte, Komunistična partija je poročstvo za zmago Osvobodilni fronti, Komunistična partija ima v rokah vse pozicije v Osvobodilni fronti — vse te fraze človeku, ki komunistično strokovno izraze vsaj malo pozna, ne morejo pritiati o ničemer drugem, kakor da je slovenska Osvobodilna fronta docela isto kakor Komunistična partija Slovenije. Isti so potem tudi njeni bližnji in daljni politični ter socialni cilji — namreč komunistična revolucija in priključitev slovenskega ozemlja Sovjetski Rusiji.

Ta dva dela knjige sta važna zaradi tega, ker neizpodbitno dokazata, da je bilo »osvobodilno gibanje« izključno komunistično, kar marsikateremu še danes ne mara v glavo.

Tretji del, »Osvobodilna fronta — protislovensko gibanje«, dokazuje ob umorih slovenskih ljudi in požarih vseh protislovenski značaj OF. Ta del je najobširnejši, ker se vseh Slovencev neposredno tudi najbolj tiče.

V tem delu so zbrani vsi dokazi o »osvobajanju« Slovencev: umori, uničevanje vasi, oropane kmetije, pikel po internacijah, represalije Slovencev, ki so jih povzročili komunisti. Ta del naravnost kriči o zlaganosti OF in o njenem zločinstvu, ki je dvojno: prvič, ker je ogroževala narod z geslom o »osvoboditvi« in ker je kriva posledice tako imenovanega boja za »osvoboditev«.

Za dokaz, da je bila OF protislovensko gibanje, navaja knjiga dejstva o sodelovanju med voditelji OF, ki so dali ustrezni toliko Slovencev, ker so »sodelovali« z okupatorjem in »izdajali«, ter italijanskimi komunisti in cesarsko vojsko, ki se je po 8. septembru pobratila z njimi.

O tem knjiga pravi:

Dne 20. maja 1942 je »Slovenski poročevalec« v št. 20. pod naslovom »Poziv vsem Slovincem« pisal:

»Slovenci smo zadeti v svojem slovesnem bistvu. Osvobodilna fronta je poskrbela, da bo okupator kaznovan po načelu »zob za zob«. Vse slovenski narod pa Osvobodilna fronta poziva, da v znak moralnega ogorčenja prekine z okupatorji sleherni sloveske zveze. Vse Slovence poziva, da ob vsaki priliki pokažejo svoje najgloblje zaničevanje nad »katoliškimi« barbari. Od sedaj mora narodna čast braniti Slovincem učenje italijanske, obiskovanje italijanskih prireditelj, gledanje italijanskih filmov in sprejemanje kakršnih koli funkcij... iz krvnikovih rok. Tistega, ki se bo pregrešil v tem smislu zoper slovensko čast, bo slovenski narod imel za narodnega izdajalca...«

Skoraj istočasno ko je Osvobodilna fronta izdala ta patetični razglas in vpila o svoji »nacionalni borbi«, pa je Boris Kidrič, tajnik Izvršnega odbora Osvobodilne fronte, na konferenci Komunistične partije Slovenije činično izjavil:

»Poudarjamo internacionalizem in se borimo proti šovinistični reakciji. Ni slučaj, da smo izvolili predsednika Italijanske komunistične partije v svoje (to je Osvobodilne fronte, op. pis.) častno predsedstvo...«

General Robotti, ki ga je Osvobodilna fronta delala osebnodolgovnega za ta odlok in za streljanje talcev, je po 8. septembru 1943 postal njen vredni uradni zaveznik in pobratim. Obljubo, da je Osvobodilna fronta poskrbela, da bo okupator kaznovan po načelu »zob za zob«, pa je izvajala tako, da je junija 1942 izdala razglas, ki sta ga podpisala tedanji vrhovni poveljnik slovenske »narodno-osvobodilne vojske« Peter Strugar, s pravim imenom Franc Leskošek, ter politični komisar Jernej Posavec, s pravim imenom Maček, v katerem pravi, da bo Osvobodilna fronta za represalije tudi začela streljati talce, in sicer... tudi Slovence, v enakem razmerju kakor jih bo streljal okupator.

Vrhovni plenum Osvobodilne fronte je dne 16. septembra 1943, po zlomu cesarske italijanske vojske, izdal prvi uradni razglas glede Primorske. V tem razglasu, ki so ga med drugimi podpisali predsednik Izvršnega odbora Osvobodilne fronte Josip Vidmar, tajnik Izvršnega odbora Boris Kidrič, »general« Jakob Avšič, dr. Marijan Brečelj, Edvard Kardelj, Edvard Kobec, Dušan Serac, sporočajo kot svoje največje in prvo »nacionalno« dejanje, da je italijanski narodni manjšini na priključenem (primorskem, op. pis.) ozemlju zaimenjena avtonomija. O izvedbi avtonomije bodo razpravljali pooblašeni zastopniki slovenskega in italijanskega prebivalstva, kakor hitro bodo dovoljevale razmere. (Glej »Slovenski poročevalec« z dne 20. septembra 1943, št. 20.)

Ta razglas je Osvobodilna fronta razširila po Dolenjskem in Notranjskem, ni

ga pa dala v javnost na Primorskem, ker se je bala, da bodo primorski Slovenci prav v tem dejanju uvideli, kako je ves njen »nacionalni« in osvobodilni boj zlagan in da se za njim skrivajo komunistični izdajalski računi.

Italijanska komunistična stranka pa je za ta propagandni razglas, namenjen lahkovernim Slovincem izven Primorske, le zvedela in odgovorila nanj z novo izjavo, ki jo je razširila v Trstu in po Primorskem. V njej pravi, da bo nekdanja Primorska v komunistični Evropi samostojna italijansko-slovenska republika. Zato ne more biti niti govora, da bi kdor koli izven primorskega ozemlja mogel dati Italijanom na njem kakršno koli avtonomijo.

Niti Osvobodilna fronta, ki je razglas o avtonomiji za Italijane na Primorskem izdala, nista na to izjavo italijanske komunistične stranke nikoli odgovorili. Tudi ni bil zastopnik italijanske komunistične stranke v plenumu Osvobodilne fronte za Primorsko zaradi tega klican na odgovor ali iz plenuma zelo izključen.

Dalje je zanimiva, za nas Slovence žal porazna, za komunistično zlaganost »osvobodilnega« boja pa značilna tale ugovoritev:

Po »uradnih« poročilih vrhovnega poveljstva rdeče »narodno-osvobodilne« vojske so slovenski komunisti pobili v 23 mesecih OF najmanj 70.000 italijanskih vojakov.

Iz uradnega seznama uprave pokopališča v Ljubljani, kjer je italijanska vojska na lastnem grobišču pokopavala vse umrle in padle vojake, ki so jih iz vse Ljubljanske pokrajine vozili v Ljubljano, je razvidno, da so od 11. aprila 1941, ko je italijanska vojska zasedla Ljubljano in pokrajino, pa do 8. septembra 1943, to je v 29 mesecih, tam pokopali vsega 588 italijanskih vojakov, 30 pa jih je bilo preplehlih v Italijo. To so vojaki, ki so padli pri zasledovanju pokrajine 1. 1941, ki so umrli zaradi bolezni, in pa tisti, ki jih je pobila v 23 mesecih vojaških nastopov slovenska »narodno-osvobodilna vojska«. Nekaj italijanskih vojakov je pokopanih po večjih krajih na deželi (tako n. pr. v Cerknici 4, v Dobropoljah 5, nekaj v Borovnici itd., kjer so bile italijanske posadke).

Če seštejemo vse te grobove umrlih in padlih italijanskih vojakov v Ljubljanski pokrajini, vidimo, da so vse izgube italijanske vojske v letu 1941, 1942 ter 1943 znašale največ 800 mož.

Od teh 800 vojakov jih je »narodno-osvobodilna vojska« pobila morda 400.

400 namesto 70.000 — 1 proti 1750, to je dokazna resnica, to je razlika med propagandnimi poročili Osvobodilne fronte in med resničnimi izgubami, ki jih je italijanska vojska iz vseh možgih vzrokov na ozemlju Ljubljanske pokrajine imela.

Prav ta razlika med agitacijo in resnico nam najbolj nazorno govori o tem, kakšni in koliko vredni so tako imegovani »vojaški« nastopi slovenske Osvobodilne fronte ter njihov pomen v sedanji vojski. Prav ta razlika tudi dokazuje, da se Osvobodilna fronta sploh ni borila proti okupatorju, temveč samo proti slovenskemu narodu, katerega je hotela pripraviti — ker je politično revolucionarna vojska — do revolucije in ga narediti zrelega za boljševiške politične in socialne načrte.

Se strašnejša pa postane ta razlika, če jo primerjamo s številom žrtv, ki jih je Osvobodilna fronta zahtevala od lastnega naroda. Po približnih in skromnih cenitvah je »narodno-osvobodilna vojska« od oktobra 1941 do 1. januarja 1944 pobila ali povzročila smrt nad 15.000 Slovencev, prebivajočih na ozemlju Ljubljanske pokrajine.

Za komunistično politično taktiko in komunistično zlaganost o borbi za »osvoboditev« je zanimiv del, ki govori o dokazanem sodelovanju s cesarsko-kraljevo vojsko in slovenskimi komunisti. Slika in besedilo na strani 211 neizpodbitno dokazuje, da so se slovenski komunisti in cesarska vojska pogajali, dočim je OF po drugi strani slepila ljudi z »večnim in brezkompromisnim« sovratvom proti okupatorju ter vzklikala: »Slava talcem!« To je bilo najbolj činično dejanje, ki ga je pri nas kdaj kdo storil. Na eni strani objokane matere, žene in neposkrbljeni otroci, vera v nebo »osvoboditve«, na drugi strani pa pobratimlja med slovenskimi komunisti in cesarsko-savojsko vojsko.

Poudarek, rekli bi težje knjige, je prav v tem dejstvu. S tem je dokazano, da Osvobodilna fronta ni bila tisto, za kar so jo razglasili njeni komunistični voditelji in kar so verjeli lahkoverni. Tako lahko razumemo vse delo slovenskih komunistov in OF.

To bi bil v glavnem prerez knjige in njenega dokumentarnega gradiva.

Knjiga ima 46 slik o porušeni slovenskih domovih, šolah, cerkvah, javnih zgradbah in drugih splošno koristnih napravah, ki jih je naše ljudstvo postavilo z velikimi žrtvami in še večjim idealizmom. Osvobodilna fronta pa jih je premišljeno in hladnokrvno uničila.

Poleg tega je 21 fotografij posnetkov najvažnejših izvirnih komunističnih dokumentov, na katere se dokazovanje opira.

Izbior slik nesrečnih žrtv, ki jih je pomorila OF, je 289. Med njimi so moški, ženske in otroci, posamezniki in cele družine.

Nu, spola in starosti. V okviru te, dasi za naše razmere obliki in obsegu prav za prav ogromne knjige, še zdaleč ni bilo moči priobčiti vseh od zdaj znanih imen ali slik ljudi, ki so jih komunisti pobili, saj bi zgolj seznam 15.000 pobitih Slovencev brez slik zahteval zase tako veliko knjigo, kakor so Črne bukke.

Posebne obdelave bi zaslužilo poglavje s številkami o načrtovanju uničevanju slovenskega narodnega imetja. Kakor je razvidno iz priobčenih statistik, znaša ta škoda do septembra težke milijarde.

Z dokumentarnega, lahko rečemo znanstvenega, pa tudi s propagandističnega stališča je knjiga po svoji obširnosti delo, ki ga pri nas niti od daleč ne dosega nobeno drugo. To ne samo po snovi, ampak tudi po umerjenosti in tehtnosti besede ter dejstvih. V knjigi ni nobenih kričaskih fraz, ampak ti delo s trezno in stvarno besedo predloči vzroke, razne zakulisne zveze, ozadja in cilje Osvobodilne fronte. Važno je, da knjiga problema OF ne utesnjuje samo v krog domačih razmer, kakor so ga utesnjevali politični strategji, in ga ne slika samo s te strani. Postavlja ga v okvir sedanjih svetovne borbe in šele v tem dobi to gibanje v taki obliki, kot je, svoj resnični pomen, ki pa z našo »osvoboditvijo« nima nobenega opravka.

Tudi z vzgojno političnega stališča je knjiga dosegla svoj namen. Dokazala je, da je slovenski narod bil zopet ogrožjen, ker je verjel spet enkrat tuji mišelnosti, ki s slovenskim v njegovimi koristimi nima nobenega opravka. Iz knjige izzveni za nas zlat nauk: rešitev Slovencev je v slovenski ideologiji in v iskanju naših interesov, ne pa v umiranju za druge.

Knjiga je važna tudi kot zunanje-politični dokument, ki priča in bo pričal za vedno o divjanju komunizma pri nas in kako mali slovenski narod ni pustil, da bi ga požrl rdeči Moloh. Ko bodo sklenjeni zadnji računi s komunizmom v tej vojaški in politični borbi, bo ta knjiga za nas važen dokument. V tem je njen evropski pomen, saj ob slovenskem primeru nazorno dokazuje, kakšna usoda čaka pod boljševizmom sleherni kulturni narod.

Razumljivo je, da je knjiga zahtevala ogromno dela, ker treba je bilo zbrati in pregledati neizmerno gradivo, kar v sedanjih razmerah ni lahko, še celo nemogoče.

Škoda, da nimamo pri rokah takih dokumentarnih knjig drugih narodov. Na razpolago je samo »Rdeča knjiga o Španiji«, ki je izšla leta 1938. Po vsebini so »Črne bukke« tej knjigi vsaj enake, po velikosti, zunanji obliki, opremi in slikah pa jo prekašajo.

Po knjigi bo rad segel vsak Slovenec, preprost človek in razumen, kakor tudi komunist, saj vsebuje prikaz najstrašnejšega poglavlja naše narodne zgodovine. Zlasti pa bo segel po njej tisti, ki je kakor koli prizadel po komunizmu. In koliko jih ni?

Knjiga se dobi v podrobnih prodaji v veži Ljudske tiskarne, v mečki »pisarni in v vseh ljubljanskih knjigarnah.

(Morebitni čisti dobiček od knjige je namenjen žrtvam komunizma: beguncem, rodbinam padlih domobrancev in ranjenecem, na kar našo javnost posebe opozarjamo.)

Enakost vselej in povsod!

V vojski rdečih barab, kjer so vsi tovarši, »naj bo star al' mlad, revež al' bogat«, vlada enakost, kakor ji ni primere. Enakost v obleki, ki jo izpričujejo slike o rdečih komandantih in politkomisarjih ter o ubogih bosih in razcapanih tovarših-»uviskih iz »raje«. Enakost v hrani, v osoljenosti, v bivaljih, skratka povsod, kjer bi se morala res kazati, če bi je kaj bilo.

Zelo nazorno priča o tej doledni enakosti dopis, ki ga je »dr. Stanko«, referent »štaba I. brigade VDV (Vojske državne varnosti — novih, docela komunističnih izbranih edinic, v katerih hoče Partija reevati samo svoje člane) poslal 15. aprila letos »bataljonskemu bolničarju Milanu«. Dopis pravi:

»Ponovno te opozarjam, da težjih trebusnih poškodb ne pošiljaš v bolnišnico, ker predstavlja zanje transport večji riziko kakor eventualna bližina sovražnika. Treba, ki si ga poslal pred kratkim s trebusnim strelom v bolnišnico, je po dveh dneh umrl. Pri transportu ranjenecv glej na težo poškodbe, ne pa na šarže. Zadržaj se je namreč pripeljal ranjenec s trebusnim strelom na gnojnem vozu, nekdo, ki je imel pa le malo zrahljane živce, pa v udobnem zapravljivku... Smrt fašizmu, svoboda narodu! Sanitetni referent: Dr. Stanko.«

Torej: rdeče bolnišnice, kjer tudi »lada enakost, so najhuje ranjenim odslej zaprte, vanje se bodo lahko vozili le politkomisarji z »zrahljanimi živci«. »Rajo« s hudimi ranami pa čaka za plačilo pač samo atrel — s te ali one strani...

Zivela rdeča enakost!

Ravnateljstvo drž. klasične gimnazije sporoča učencem, ki so se prijavili k priv. izpitu, da jih bodo delali v dneh od 15. do 30. junija po razporedu, ki bo okrog 1. junija nabit v šolski veži. — Ravnateljstvo.

Quo vadis
Roman v slikah I
Dobite ga
v uredništvu »Slovenskega doma«.

o delu Osvobodilne fronte proti slovenskemu narodu so izšle.

Dejstva, dokumenti, številke 250 strani velike oblike nad 200 fotografij

Cena 40 lir

Dobijo se

v veži Ljudske tiskarne in v Kmečki pisarni. Naročila nad 10 izvodov sprejema uredništvo »Slov. domac«.

CENTRAL-M-KO

Vse dal si — a odšel bogat,
Turjak doživel in prebridke čase,
kri tvojo srka zemlji rodna vase
kot žejna usta že dozorel sad.

V tej dobi je vodstvo krščanske socialistične in sokolske skupine igralo še zelo podlo dvolično vlogo pri preizku-

Skratka, ta okrožnica zanika celo zadnjo in največje vrednoto vsakega katoličana s tem, da se vtika v njegove najsvetejše, v njegovo prepričanje, ker ga sili, naj prejdrea iz prejšnje duhovne osnove v marksizem.

To stališče je zastopala trojica vodstva krščanskih množic v OF s svojimi podpisi!

Kakšno je bilo pravo stališče Komunistične partije do krščanskih socialistov

7) Poverljivost CK in Okrajni
tako; poročati o odneva izjave in c

zvesti do študija zgodovine VEP(b). Se
tjem poslužiti in sbiranjem aktivistov
raje odlašaj baviti tudi s marksistično-
ma fronte.
zvesti na delni Centralnega komiteta
prepovedi na jih podvzeli.
a internega snajda ja da ne sme priti

Smart families - evoboda nary

2a SK KPS 1

Peter

Sedem dni invazije

Pregled dosedanjega poteka napada, ki so ga Angleži in Amerikanci na zahtevo Sovjetov začeli na evropsko celino 6. junija

S 6. junijem 1944 se je v sedanjih drugi svetovni vojni začelo novo obdobje, ki je na mah obrnilo oči vseh narodov sveta na evropski zahod. Tam se je tega dne v prvih jutranjih urah sprožil tolikokrat napovedani in zato tako pričakovani zavezniški vdor v Evropo, ki naj bi po zavezniških zagotovilih pomenil resnični začetek konca v drugi svetovni moriji.

Angleži in Amerikanci se zadržno ne bi bili še odločili za ta usodni korak, če bi se jim bilo posrečilo se najti kak nov izgovor v opravičilo pred neizprosnim Stalinom, ki je zavezniške vedno znova priganjal, naj vendar že vzpostavijo tako imenovano drugo bojišče. Churchill in Roosevelt so bile Stalinove zahteve po zavezniškem vdoru v Evropo hudi trn v peti, hkrati pa sta se tudi bala, da ne bi bilo Stalinove potrpežljivosti konec. Šele v Teheranu je prišlo do razgovora s Stalinom, in tam je bilo nazadnje le rešeno vprašanje invazije v Evropo.

Da so se Angleži in Amerikanci vprav zaradi Stalina in njegove izprosničnosti odločili za vdor v Evropo, najbolje dokazuje poročilo severnoameriške poročevalske družbe, ki pravi dobesedno, da ne bi Stalin tega tako odločno zahteval.

Nemško vrhovno poveljstvo ni bilo presenečeno nad tem, da so zavezniški izvedli svoj vdor v Evropo ob francoski obali, saj je v svoji daljnovidnosti in preračunovitosti na vdor ob tej obali mislilo že tedaj, ko je po razsulu Francije začelo staviti veliki obrambni zid ob Atlantskem morju. Upoštevalo je vse možnosti in prišlo do zaključka, da bo nasprotnik poskušal vdreti v Evropo vprav v Franciji.

Neki nemški vojni dopisnik pravi o tem, zakaj je do izkrcanja zavezniške vojske prišlo prav ob normandijski obali, med drugim naslednje:

Zakaj na normansko obalo?

»Če si je sovražnikovo poveljstvo navzlic slabemu poznanju nemških obrambnih sil izbralo vprav Normandijo kot napadalno točko, so pri tem odločili ozir, ki so ustrezali zakonom pomorske in letalske vojne. Jugoahodna Anglija ima za takšne namene najbolj prikladna in tudi najštevilnejša pristanišča. Zlasti je tu trikot Poole-otok Wight-Portsmouth, ki nudi s svojimi zavarovanimi zalivi prav velika in tudi precej varna ladijska zbirališča, kar je predpogoj za naglo izkrcanje velikih sil. Razdalja od tu do napadenega pasu sil je 100 do 150 km. To so razdalje, ki jih je v kratkih nočeh mogoče brez večjih težav prevoziti z ladjami. To pa ne velja samo za pristajanje, marveč tudi za vse, kar prihaja potem: za dovažanje drugega in tretjega napadalnega vala, za dovažanje nadaljnjega mostova, za prevajanje ranjenec nazaj itd.

Na izbiro napadalnega prostora je vplivalo tudi sodelovanje sovražnikovih letalskih enot. Za težka bojna letala je razdalja prav malo pomeni. Seveda je breme bomb lahko tem večje, čim manjša je razdalja, ki jo mora letalo premagati, saj ne potrebuje mnogo goriva. Čim krajša je pot, tem lažje je posamezne poletne ponovitve, s čimer se število letalskega brodivja lahko podvoji ali celo potroji. Se večjega pomena je bil razlog, kako bi te prevoze zavarovali z lovskimi letali, ki njihovega velikega pomena ni moči podcenjevati. Med južno angleško obalo in Normandijo je moči uporabljati prav vsa sodobna letalska letala ne glede na razdalje, ki jih lahko v eni sapi prelete.

Sprito vsega tega so bili vsi drugi pomisleki glede tega, da je taka izbira izkrcavalnega prostora nevarna, brez pomena.

Napoved maršala Rommela

Pa ne samo zaradi vztrajnih Stalinovih zahtev, tudi iz drugih znamenj je bilo treba pričakovati, da bo do vdora prišlo prav v kratkem. Eno teh znamenj je bil govor, ki ga je približno pred mesecem dni imel nemški maršal Rommel in je v njem razločno namignil, kako dobro je nemškemu vrhovnemu poveljstvu znano, kaj se pripravljata na zahodu Izrekel je za hkratu tudi potrpežljivost, s katero nemški vojak komaj čaka, da bo na suhem dal temeljit nauk sovražniku Evrope. Naravnost vabil je zavezničke, naj vendar že pridejo, zakaj Nemčija je zdaj povsem pripravljena na odločilni boj.

Drugo znamenje, da se bližajo veliki dogodki na zahodnem evropskem bojišču, pa je bilo večtedensko zavezniško bombardiranje zahodnih pristanišč in važnejših prometnih križišč, s čimer naj bi bilo vsaj v prvem razdobju invazije — preprečeno neovirano pošiljanje novih nemških vojaških sil na vdorna mesta.

6. junija zjutraj

Tako so se v prvih jutranjih urah 6. junija uresničile vse nemške slutnje glede zavezniškega vdora v Evropo. Se isti dan je nemško vrhovno poveljstvo prvo sporočilo svetu, da se je vdor začel. To uradno poročilo pravi med drugim:

»V pretekli noči je sovražnik začel s svojim napadom na zahodno Evropo; z napadom, ki ga je že zelo dolgo pripravil in ki smo ga mi tudi že pričakovali. Po pripravi s težkimi letalskimi napadi na naše obalne utrdbe je pristal na več mestih severne francoske obale med Le Havrom in Cherbourgom. Vojaki so spustili na tla z letal, hkrati pa je pristal tudi z morja, pri čemer so se podpirale močne pomorske boje sile. Na napadenih obalnih področjih potekalo hudi boj.

Za tem kratkim uradnim nemškim sporočilom so v naslednjih dneh prihajala vedno podrobnejša poročila o poteku bojev. Ta nemška poročila so bila dozdaj tudi glavni vir, iz katerega so črpali podatke sovražni in nevtralni listi. Zavezniška poročila o tem največjem dogodku v vsej sedanji svetovni vojni so precej redkobesedna, kar dokazuje, da zavezniški še sami dvomijo v uspeh bojev, v katere jih je prisilil Stalin.

Boji na zahodnem bojišču so po prvih pristankih zavezniških sil med Cherbourgom in Le Havrom potekali, kakor je razvidno iz dnevnih nemških uradnih poročil, takole:

Potek dosedanjih bojev

Številni, za hrbtom nemških obalnih utrdb pristali padalski oddelki, ki naj bi izkrcavanje olajšali ter preprečili dovoz nemških rezerv, so bili po kratkem, a hudem boju večinoma uničeni, še prej pa jim je že takoj po odskoku protiletalsko topništvo zadalo hude izgube. Sovražniku je uspelo, da je z morske strani na več krajih prišel na kopno. Vendar pa so nemške sile večinoma sovražnikovih mostišč razbile v protinapadih. Pred obalo je obležalo nešteto izkrcavalnih čolnov. Siloviti boji z močnejšim nasprotnikom so se razvili na obeh straneh izliva reke Orne in severno od Carentana.

Za cenno hudih izgub je sovražnik obdržal narejena predmestja. Tudi nemške pomorske sile so se spustile v boj in v pomorski bitki zahodno od Le Havrea zadale sovražnikovi bojni mornarici hude izgube. Več sovražnikovih ladij se je potopilo tudi ob nemških minskih zaporah. Prav tako je z velikim uspehom nastopilo tudi nemško protiletalsko topništvo, ki je takoj prvi dan sestrelilo 104 sovražna letala, čeprav je bilo zelo slabo vreme.

Potem ko so nemške čete 6. junija popoldne med Cherbourgom in Le Havrom ponekod pognale v morje, drugod pa vsaj potisnile na najožje obrežne odseke vse iz zraka spuščene Angleže in Amerikance, je nasprotnik še istega dne v večernih urah poskusil z drugim napadnim valom.

Nad normandijsko obalo so na številnih krajih prileteli težki bombniki s pripetimi tovornimi jadrnimi letali v skupinah po sto in še več. Številna krčala so zadelo ob obrambni zid nemškega protiletalskega topništva, ali pa so jih napadli nemški lovci. Tovorna jadrna letala so pristala na odseku reke Orne, druga južno od Le Havrea, v okolici Carentana, na vzhodni in zahodni obali polotoka Cotentina ter v zaledju. V hudih nočnih bojih so nemške čete obračunale večino padalskih oddelkov ter očistile zaledje. Nasprotnik je začel dovažati nova ojačenja. Nemci pa so pritiskali znova na izkrcavalnišča. To je bilo 7. junija.

V popoldanskih in večernih urah 8. junija so britanske in ameriške sile močno povečale prizadevanja, da bi zadržale nemške čete, ki so prešle v protinapad. Močni oddelki angleških bombnikov so napadli nemške postojanke in zveze v zaledju. Z letali so zavezniški pripeljali še nove čete ter jih spustili na področje pri Caenu, Bayeuxu in Carentanu, pritisnili pa je znova tudi zavezniška mornarica.

Pa tudi temu tretjemu valu vdornih čet so se nemški oddelki odločno uprli in razvili so se ogorčeni boji, v katerih so Nemci obdržali svoje zaporne postojanke na polotoku, kjer leži luka Cherbourg.

9. junija je nemško vrhovno poveljstvo sporočilo:

»Na obali Normandije je sovražniku navzlic temu da so mu napadi nemških pomorskih sil in letalstva prizadejali hude izgube, posrečilo okrepiti predmostje. Z našim protinapadom vzhodno od reke Orne smo pridobili nekaj ozemlja. Iz predmostja zahodno od Orne so sovražnikove oklepne sile napadle Bayeux ter se pomaknile naprej proti zahodu in jugozahodu, nekako 10 km zahodno od mesta pa smo jih ustavili. Nemške oklepne sile so šle v protinapad iz področja pri Caenu in so zapletene v hude boje jugovzhodno od Bayeuxa. Sovražniku, ki je prodiral s predmostja tja pri St. Mere-Eglise proti severu in jugu, je zaradi nemške trdovratne obrambe uspelo pridobiti le malo ozemlja.

Po naslednjih nemških uradnih poročilih je silovitost bojev zaradi obojestranskega dovažanja novih sil čedalje bolj naraščala. V ognju obalnih baterij se je izjalovilo ob velikih izgubah za sovražnika poskus, da bi se izkrcal tik ob izlivu Seine pri Trovilleu. Uspešno so napredovali čistilni nastopi nemških čet na zahodnem bregu Orne, na področju Caen-Bayeux pa so se nadaljevali hudi spopadi s tanki. Nasprotniku je tamkaj uspelo, da je potisnil nazaj nemške varovalne črte, za katerimi so se čedalje bolj kopičile nemške rezerve. Ogorčeni boji so se nadaljevali tudi na polotoku, na čigar severnem koncu leži važno pristaniško mesto Cherbourg.

12. junija so poročali iz Hitlerjevega glavnega štaba, da je položaj v Normandiji v glavnem ostal nespremenjen. Vrzel, ki so nastale v nemških bojnih vrstah zaradi ogromne sovražnikove premoči, so znova izpopolnili. Izjalovili so se vsi sovražnikovi poskusi, da bi prodrli med Caenom in Bayeuxom proti jugu, ali pa od izliva Orne proti Cherbourg. Edino Carentan so zavezniški po hudem boju zavzeli.

Nemški hitri čolni so zadali sovražnikovi oskrbi v nočnih napadih hude izgube. Velike težave pa je tudi ta dan povzročalo zavezniškemu neugodno deževno vreme, ki nanj pred pričetkom vdora očividno niso računali.

V naslednjih dneh se je silovitost bojev na normandijskih bojiščih še stopnje-

vala sprito dejstev, da na eni strani zavezniški vale vedno nove sile na obalo, na drugi strani pa se nemška vojska nad vse trdovratno upira vsakemu napadu in je doslej prepustila nasprotniku le ozek pas obrežja. Ob zaključku tega poročila je položaj na zahodnem invazijskem bojišču naslednji:

Položaj po sedmih dneh vdora

Anglo-ameriška vojska je doslej zasedla kakih 90 km dolg obalni pas, v globino pa so prišli najdalje 18 km. Začenja se ta zasedeni pas na področju pri Caenu ter se vleče nato proti zahodu preko Tillya, Belloroya, Isignyja, Carentana, St. Mere-Eglise do področja južno od Valognesa. Caen, Tilly, Belloroy in Valognes pa so še vedno v nemških rokah. Ne smemo pa misliti, da imamo opravka s kakšno strnjeno bojno črto. Zaradi stalnega ponavljanja napadov in protinapadov je tu še vse globlji in nihanje fronta sem in tja. Angloamerikanci bi se vsekakor radi razvili, ker pa je njihovo predmostje tako ozko, jim to doslej še ni mogoče. Vsaka njihova divizija ima na razpolago le kakih 5 km široko področje. Vire je nekaka mejna reka med angleškimi in ameriški četami. Vzhodno od nje nastopajo Angleži, zahodno pa Amerikanci. Doslej so oboji izkrcali 18 divizij, ki so jih pripeljali z ladjami, kakor tri divizije pa so pripeljali na bojišče po zraku.

Vse to kaže, da se Nemci nameravajo spustiti v kak večji spopad šele takrat, ko Anglosasi ne bodo imeli več kakšne opore v svojih ladijskih topovih in ko bodo stopili na plan z vsem, kar nameravajo zagnati v boj. Nemci nameravajo obdržati prizadevanja invazijskih čet v gotovih mejah ter ukreniti vse, da bodo nasprotnikove izgube čim večje. Nemške divizije v zaledju pa se skrbno pripravljajo na skorajšnjo veliko bitko, v kateri bodo zavezniški utrpeli brez dvoma še daleč hujše izgube, kakor pa so jih v prvih dneh izkrcavanja.

Ogromne zavezniške izgube in težave

Ogromne izgube, ki so jih Angleži in Amerikanci imeli na normanskem invazijskem bojišču že dozdaj, dokazujejo, da stvar z vdorom ni tako lahka, kakor si navzlic skušnjam na italijanskem bojišču nekateri še zdaj mislijo.

O težavah, ki jih imajo Angleži in Amerikanci pri svojem vdiranju v Evropo, pa ne govorimo samo izgube, ki so jih doslej na teh bojiščih imeli, marveč prav tako zgovorno, če ne še bolj tudi razna poročila zavezniških častnikov in poročevalskih družb.

O teh zavezniških izgubah poročajo 12. junija iz Berlina na primer naslednje: »Dodaž so vojna mornarica, letalstvo in oddelki vojske uničili ali pa vsaj tako hudo poškodovali, da bodo za dolgo časa nerabni: 43 prevoznih in velikih izkrcavalnih ladij, 17 vojnih ladij, od težke krizarke pa do hitrih čolnov, 21 izkrcavalnih ladij za oklepnike in posebna vozila, od katerih so imele nekatere tudi do 5000 ton ter nešteto izkrcavalnih čolnov za moštvo. Poleg človeških izgub, ki gredo v polke, se je s temi ladjami potopilo tudi več sto oklepnikov in topov ter celi vlaki orožja, raznega orožja in streliva.

V nekem drugem poročilu stoji: »Oddelki padalcev, ki so pristali za nemškimi črtami, so bili skoraj povsem uničeni. Prve izkrcavalne čete, ki so jih prepeljali s čolni do obale, je močno napadla nemška obramba ter so večinoma obležale že na obali. Vsak korak v utrjeno območje je prizadejal sovražniku velikanske izgube. Zanesljivo je, da so Angleži in Amerikanci ter Kanadčani izgubili več deset tisočev svojih vojakov, pa bodisi da so padli na bojišču ali pa bili vsaj hujše ranjeni. To potrjujejo tudi izjave številnih vojakov, ki so jih Nemci ušli.

A vse te izgube so zavezniški utrpeli že samo v prvih dneh, hudo pa se njihovo število stopnjuje v vsakim nadaljnjem dnem in z vsako uro. Naj že bo s temi žrtvami, ki jih doslej še ni bilo nikjer na nobenem bojišču tako krvavih, kakor koli, niso v nobenem razmerju z doseženimi uspehi.

Nasprotniki govore

Da je boj na evropskem zahodu vse prej ko lahek, pričajo tudi poročila zavezniških častnikov.

Reuterjev dopisnik Campbell poroča s normanskega bojišča na primer tole: »Naravnost čudež je, da še živim in da še lahko pišem tole poročilo. Res se čudim, kako sem mogel preživeti 24 ur na tem kraju, ki je poln hudih presenečenj. Bombe, granate, krogle, mine, da ne govorim o težkih zasedah, nam vsako uro pripravljajo nešteto grozotnih doživljanj. Trupla naših vojakov leže okrog vsa krvava in pokrita s kosti šatorskih kril ali pa komaj na pol zakopana. Na predmostju vlada silno nezdruženo ozračje. V sredo me je uničujoč zaporni ogenj sovražnikovega topništva za celo uro priklenil k tlom. Na obalo privlečena vozila so postala žrtev tega obstreljevanja. Večino zadnjih 24 ur sem preživel tako, da sem ležal na obrazu na tleh ter glavo tiščal v pesek ali v zemljo.

Ali na drugo poročilo, ki ga je dala ameriška agencija »United Press«:

»Prve britanske čete in severnoameriške naskakovalne čete, ki so dosegle francosko obalo, je skoraj vse uničil izredno hud nemški zaporni ogenj. Prvo razdobje vdora je bilo zelo krvavo in strašno, kakor so si ga mogli misliti tudi najodporniji stari vojniki. Nemške strobnice in topovi so kosili s točo izstrelkov kakor kosa mlado travo.

Drugi dan — samo še tretjina živa

Angleški vojni fotograf Brandt, ki je bil samo dve uri na prvem zavezniškem predmostju v Normandiji, se je vrnil na angleško obalo ves pod vtisom strašnih prizorov, ki jih je tamkaj videl.

»Onstran Rokavskega preliva,« je dejal med drugim, »je bolj vroče kakor v peklu. Anzijsko bojišče ni proti temu nič. Nemci imajo izredno spretno postavljen sestav strojničnih odpornih gnezd. Nemški vojniki so hladnokrvni in so docela dokazali svoje velike vrline. Najprej so počakali, da so prvi zavezniški vojniki prispeli do obale, nato pa so jih obsuli z orkanom ognja in jekla. Hkrati pa so nemški topovi začeli bruhati ogenj na pristanišne čolne, ki so se blizili. Padel je velik odstotek zavezniških vojakov.

Obala se je tresla kakor ob izbruhu potresa, ko so se začele razletavati mine. Prizor bi se zdel vsakomur neresničen, če tega ne bi sam doživel in videl na lastne oči. Grmelno je se bliskalo in bobnelo. Mnogo moč je padlo v hudem nemškem ognju, drugi pa so se spoddikali nad trupli svojih tovarišev. Vse nebo je bilo pokrito z letali. V kratkem je postala voda čudna mešanica razvalin, med katerimi so plavali mrličji.

»Pred našimi postojankami se grmadilo trupla padlih napadalcev in na obali leže razbitine razstreljenih izkrcavalnih čolnov in bojnih ladij,« so pripovedovali Britanci, Kanadčani in Amerikanci, ki so ušli nemškemu ognju. »Izgube Britancev in Amerikancev so zelo velike. Od mnogih zavezniških oddelkov je drugača del invazije ostala živa le še tretjina moštva.«

Najbolj krvav boj v tej vojni

»Najgroznejše pa je bilo pogledati,« pripoveduje ujet kanadski nadporočnik, »številne padle angleške vojske, ki so ležali vzdolž vse obale. Med njimi sem videl mnogo Kanadčanih. Sam sem mogel naštetih nad 2000 padlih vojakov. Več nisem mogel šteti, zakaj število padlih angleških vojakov gre v deset tisoč. Ta boj ob severni francoski obali je gotovo najbolj krvav boj v tej vojni.

Kakšno je razpoloženje v zavezniškem taboru, kaže tudi kratko poročilo, ki ga je dopisnik newyorskega lista »Times« poslal z evropskega bojišča in ki pravi dobesedno:

»Zdaj ni časa, da bi vriskali, marveč da bi molili. Glavni del naloge, kako premagati sovražnika, nas še čaka. To bo trdo in naključno delo. Z velikimi krvavimi izgubami izvedeno izkrcanje na obali je šele prvi in morda najlažji del. Nemške baterije, ki branijo obalo, so zelo močne. Glavna preizkušnja šele pride.

Nas ni dozdaj še nič presenetilo

Precej drugačno pa je razpoloženje na nasprotni strani, v nemškem taboru, kakor se lepo vidi iz poročila, ki ga je napisal nemški vojni poročevalec Alex Schmalfluss in v katerem pravi:

»Danes dopoldne sem se na bojišču srečal z načelnikom štaba vrhovnega poveljnika nemške vojske na zahodu, maršala Rundstedta. Med košatim drevjem nekje južno od Caena stojim hišica, v kateri so izpraznili sobo za nemške častnike. Načelnik štaba se pravkar vrača z vožnje po bojišču, na kateri je prišel prav do prvih bojnih črt.

»Veste,« je dejal, medtem ko mi je stiskal roko, »res sem kar navdušen, tako sijajno se drže naši vojniki in tako odlično je razpoloženje med njimi.

»Vi bi gotovo radi zvedeli kaj podrobnejšega o položaju,« je nadaljeval, pri tem pa se zazrl na zemljevid, ki je bil razgrnjen pred njim na mizi. »Saj veste, da je sovražnik ustvaril medmostje in da zdaj

pošilja tja vedno nove okrepitve. Seveda tudi mi ne spimo in si lahko mislimo, kaj sovražnik namerava. Naši protikrepi se bodo, ko bo prišel ugodni trenutek, pokazali v vsej svoji uspešnosti. Kakšni so ti ukrepi, vam seveda zdaj še ne morem povedati. Naj bodo boji, ki se bodo razvili, še tako zagribeni, mi jih vzlic temu pričakujemo z vsem zaupanjem in mirnostjo. Kar se je zgodilo doslej, nas pa ni prav nič presenetilo. Marsikaj se bo še zgodilo in doživljali bomo, da bo šlo zelo trdo, toda potem bo prišlo tudi plačilo.

Glas Evrope

In končno naj poslušamo še, kako gleda na anglo-ameriški vdor ostala Evropa, ki je prej morda navijala za Anglijo in pričakovala rešitve od nje, zdaj pa je, zlasti še po številnih divjaških anglo-ameriških letalskih napadih na evropska mesta — celo mesta bivših ali sedanjih uradnih angleških zavezničev — jasno spoznala, da ne sme gledati v Angležih in Amerikancih svojih rešiteljev, marveč grobarjev.

Francoski listi splošno poudarjajo, da brani nemška vojska na francoski obali Francijo. Veliko Nemčijo in s tem tudi Evropo. V vseh listih prihaja do izraza zaupanje, ki ga imajo Francozi v udarno moč nemških čet.

Predsednik srbske vlade Milan Nedić je ob pričetu invazije izjavil dopisniku DNB-ja med drugim: »Vsekakor bodo računali Londona, ki misli, da bo Srbe in Srbijo v zvezi z invazijo potegnil v velik balkanski upor, napadni. Mi vemo, da so nas Angleži in Amerikanci izdali in prodali boljševikom. Tako preostaja nam, kakor tudi vsem ostalim narodom na jugovzhodu Evrope, le to, da brezkompromisno nadaljujemo protiboljševski boj, ki ga vodimo že skoraj tri leta z vedno večjim uspehom... Invazija ničesar ne spreminja v stališču Srbije. Pripravljeni smo storiti vse in žrtvovati vse za blagor našega naroda. Prav tako kot nemški narod tudi mi neomajno verjamemo, da oni, ki v teh preizkušnjah in težkočah vzdri, reši ne le svoje lastno življenje, marveč tudi bodočnost vsega naroda, da, bodočnost vse Evrope.«

Slovaški ministrski predsednik pa je dejal: »Poskus invazije pomeni višek anglo-ameriškega zločina: izročiti Evropo, to zibelko omike, boljševskim trupam.«

Hrvaški državni poglavar je istih prilikih povedal svojo sodbo o invaziji ter med drugim dejal: »Hrvaški narod gleda na anglo-ameriško invazijo tako, kakor da bi mu hotela vzeti njegovo lastno državo ter ga podrediti drugim narodom. Zato je hrvaški narod odločen, da bo uporabil vse svoje sile za skupni boj ter da se bo z nemškimi vojakom uprl vsaki invaziji, ker ve, da se bori za svoj obstoj in za svojo svobodo. Uspeh invazije bi pomenil judovsko-boljševsko vladno nad hrvaškim narodom.

Koliko je Angležem in zlasti še Amerikancem do tega, da se ohrani evropska omika in da evropski narodi žive v miru in zadovoljstvu, najlepše dokazujejo njihovi divjaški napadi na mesta in mirno prebivalstvo celo tistih narodov, ki so toliko žrtvovali, da so šli celozanje v boji ali pa so vsaj s simpatijami ves čas do zadnjega gledali napač.

Zdaj so karte tudi za te narode jasne. Evropa se je odločila za življenje in ne za smrt; za življenje, kakršno zasluži in do kakršnega ima po vseh naravnih zakonih pravico. Docela se zaveda pomembnosti besedi, ki jih je na dan anglo-ameriškega vdora izrekel nemški državni tiskovni voditelj dr. Dietrich:

»Zelo tolikokrat napovedani napad zahodnih pomagačev boljševizma za svobodo Evrope se je pričel. Pripravili jim bomo to pot sprejem Nemci za zavezo pomena te ure. Borila se bo z vso silo in z neomajno odločnostjo, da ohrani Evropi njeno omiko in življenje evropskih narodov pred navalom divjakov.

Na knjižni trg je prišla nova knjiga »SLOVENCEVE KNJIZNICE«

Max Metzger:

Monika potuje na Madagaskar

Knjiga je polna vedrine in vam bo za razvedrilo kakor nalašč. Knjiga je za odrasle in za otroke. Popisuje potovanje učenjaka na Madagaskar, ki mu dela družbo hčerka Monika. Zanimivi opisi, ljubko pripovedovanje, vernost, odkritje redke in čudovito lepe orhideje, ki jo varuje kača — vse to je orisano tako preprosto pa tako privlačno, da boste knjigo brali z užitek in v mislih z malo Moniko na Madagaskar. — Knjiga je v prodaji po vseh knjižarnah in trafikah.

Slike od tam, kjer Slovencev ne duši rdeča „svoboda“

V senci mlačev in slovenskih zastav zahteva slovensko ljudstvo uničenje komunizma. Prizor s protikomunističnega zborovanja v Borovnici 14. maja letos.

Predsednik general Rupnik v krogu slovenskih narodnih noš.

Ljubljana obsiplje slovenske domobrance s cvetjem.

Zvest stražar domovine pred napadi rdečih tolovajev — to je slovenski domobranec, najboljši, najpožrtivovalnejši sin slovenske matere.

Slovenska narodna straža na pohodu skozi Postojno.

Razvitje slovenske zastave v Tolmini 1. maja letos.

Protikomunistično zborovanje na Grosupljem 28. maja letos.

Domobranec korakajo med desetisočglavo množico po Ljubljani.